

De Fabel van de illegaal

krant tegen racisme

nr. 92

mei/juni

2008

www.defabel.nl

Pardonvluchtelingen verstrikt in overheidsbureaucratie

Ongeveer 27.500 vluchtelingen komen in aanmerking voor het generaal pardon. Jarenlang zijn ze vrijwel uitgesloten geweest van de samenleving. Bij de uitvoering van de regeling krijgen de voorheen papierlozen nu ineens te maken met de overstelpende papierwinkel van de overheid. Daarin raken niet alleen vluchtelingen, maar ook ambtenaren de weg kwijt.

Uit angst voor uitzetting hebben pardonvluchtelingen de overheid lange tijd zoveel mogelijk gemeden. Na afwijzing van hun asielaanvraag hebben ze als illegaal weten verder te leven, onder meer door voor de overheid zo onzichtbaar mogelijk te zijn. Na het pardon wordt nu ineens verwacht dat ze juist zoveel mogelijk contact leggen met diezelfde overheid en met allerlei andere officiële instanties. Het bovengronds komen van de pardonners heeft weer eens duidelijk gemaakt hoeveel in Nederland afhangt van registratie en bureaucratie. Om mee te kunnen draaien in de mallemolen van de overheid moeten pardonners, hulpverleners en ambtenaren beschikken over de correcte gegevens, nummers, codes, inschrijvingen, formulieren, pasjes en documenten. Anders loopt de boel in de soep. Voor hulpverleners en ambtenaren is dat hooguit vervelend, maar voor vluchtelingen is het ronduit rampzalig. Want ze krijgen dan geen uitkering, geen werk en geen huis.

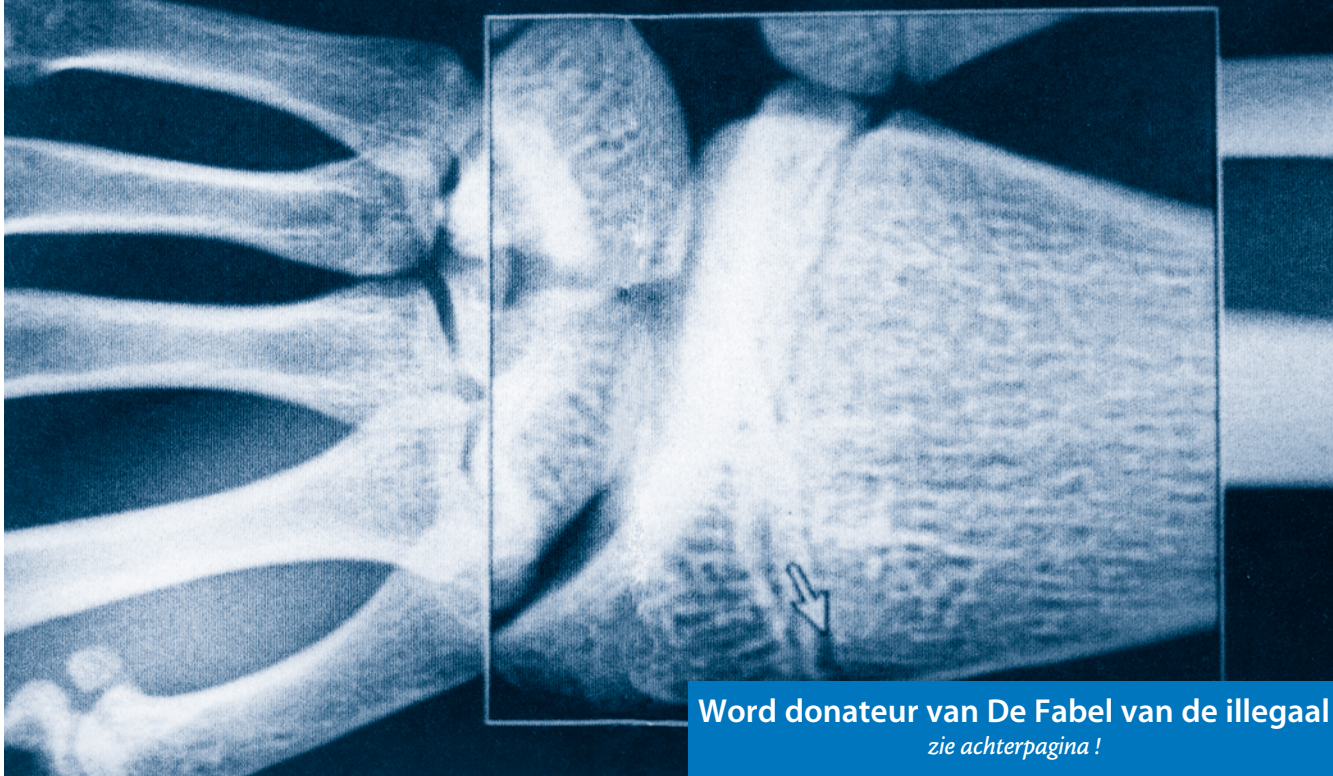
Kastje

De pardonners hebben in korte tijd van alles moeten regelen bij de overheid en allerlei andere instellingen, een voor hen tot dan toe vaak onbekende wereld. Ze moesten zich inschrijven in de gemeentelijke basisadministratie en bij het Centrum Werk en Inkomen. Ze moesten een bijstandsuitkering aanvragen, een burgerservicenummer, een zorgverzekering, een giro- of bankrekening, een lening om de nieuwe woning te kunnen inrichten, huur- en zorgtoeslag, en mogelijk ook studie-financiering. Daarna moeten ze ook nog eens het verplichte inburgeringstraject doorlopen. Maar wie erin slaagt om na zo'n onderdompeling in de overheidsbureaucratie weer boven water te komen, lijkt al ruim voldoende geïntegreerd in "de Nederlandse cultuur" van papieren en nog eens papieren, en in "de Nederlandse normen en waarden" van afstandelijke en paternalistische overheidsdienaren.

Vervolg op pagina 2

Biologische techniek tegen migratie

zie pagina 12/13

Röntgenfoto van de pols van een vluchteling.

Word donateur van De Fabel van de illegaal

zie achterpagina !

Paul Scheffer en het verlangen naar witte babies

"Het land van aankomst", het nieuwe boek van Paul Scheffer, bevat een gevaarlijke puree van bevolkingspolitiek en nationalisme, overgoten met een sociaal-democratisch sausje van prietpraat over "verheffing". Nu de migratie min of meer beteugeld lijkt, moeten er van hem meer "autochtone" babies geboren worden om de bevolking en "de Nederlandse cultuur" op peil te houden. Minister Ella Vogelaar reageerde bijzonder enthousiast en haar collega André Rouvoet pleitte in navolging van Scheffer eveneens voor extra babies. Openlijke bevolkingspolitiek raakt weer meer in de mode.

In januari 2000 baart Paul Scheffer veel opzien met zijn artikel "Het multiculturele drama". Volgens de PvdA-er vormt migratie "de grootste bedreiging voor de maatschappelijke vrede" en doet "onze" opstelling daar tegenover hem denken aan "de neutraliteitspolitiek aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog". Hij roept op tot "een beschavingsoffensief" om zo "de allochtonen" die "geen grote culturele kapitalen torsen" eens letterlijk een lesje te leren. Ook wil hij de grenzen groten-deels dichtgooien voor nieuwe migranten en vluchtelingen.

Naar eigen zeggen wil de sociaal-democraat met zijn eind 2007 verschenen boek de huidige stand van de discussies rond migratie in kaart brengen. Zijn fans houden niet op te benadrukken wat een meesterwerk het boek wel niet zou zijn. Het product van maar liefst 7 jaar diepgaande studie en discussie. Ook minister Vogelaar van Wonen, Wijken en Integratie toonde zich laaiend enthousiast en riep: "Lees dat

boek!". Maar wie dat ook daadwerkelijk doet, zal zich bekocht voelen. Het is namelijk een uiterst oppervlakkig werkstuk geworden, waarin nauwelijks aandacht is voor de gebeurtenissen op en na 11 september 2001, de opkomst van Fortuyn, het jarenlange hetzerige integratiedebat, de moslimhaat van Van Gogh en Hirsi Ali, en de radicalisering van Verdonk en Wilders.

In zijn boek lijkt het hele debat vooral te draaien om Scheffer zelf, zijn grote "ontdekkingstocht" en de reacties op zijn artikeltje uit 2000. Het staat vol anekdotes waarin hij op straat herkend wordt - tot in het Marokkaanse Tanger aan toe - en die vooral zijn eigen gelijk moeten bewijzen. Alle ontwikkelingen beschrijft hij puur als een regent, van bovenaf. Hij besteedt geen enkele aandacht aan de strijd die migranten en vluchtelingen overal moeten voeren voor verblijfsvergunningen en gelijke rechten, van onderop en vaak samen met solidaire "autochtonen". Hij poseert graag als observator boven de partijen, maar kiest zonder uitzondering positie naast de "autochtone" maatschappelijke elite, of hij nu de huidige situatie in andere West-Europese landen analyseert of de geschiedenis van de migratie in de VS. Wie zo eenzijdig kijkt, kan onmogelijk begrijpen hoe verhoudingen in samenlevingen werkelijk tot stand komen.

Vervolg op pagina 4

De slag om de Koppenhinksteeg

In 2005 stemde de Leidse gemeenteraad in met de legalisering van de ruimten van de organisaties in de Koppenhinksteeg. In 2007 werd dit nog eens bevestigd. Maar het nieuwe college van B&W, met daarin de VVD, maakte in maart 2008 bekend de legalisering de nek om te willen draaien en de Koppenhinksteeg te willen ontruimen. Dat stuit op veel verzet omdat organisaties als De Fabel van de illegaal dan dakloos zouden worden.

Manifestatie van Vrijplaats Koppenhinksteeg op 1 april 2008 bij het Leidse stadhuis.

De panden in de Koppenhinksteeg zijn al sinds jaar en dag gekraakt of in bruikleen van de gemeente. Momenteel huizen er naast De Fabel een weggeefwinkel, ontmoetingsruimte de Linkse Kerk, sociaal-cultureel centrum Bar & Boos en sportschool Hong Ying. Na jarenlang verzet tegen ontruimingsplannen ging de gemeente in 2005 akkoord met de legalisering van de panden in de steeg. Dat werd gesteund door de huidige collegepartijen CDA, PvdA en GroenLinks. Het complex zou overgedragen worden aan woningbouwvereniging Ons Doel. Die zou het casco renoveren. De gebruikers van de steeg zouden de panden op eigen kosten intern renoveren en daarnaast ook nog eens huur gaan betalen aan de woningbouwvereniging. Ondertussen heeft een aantal van de organisaties in de steeg samen al bijna 100 duizend euro uitgegeven aan inpandige renovaties. Het complex moet immers voldoen aan allerlei regelgeving en brandveilig zijn.

Achterstallig onderhoud

Doordat de gemeente al tientallen jaren geen onderhoud heeft gepleegd aan de panden verkeren ze in een deplorabele staat. Ons Doel heeft dan ook anderhalf miljoen euro nodig om het casco te herstellen. Het college besloot een deel van die kosten op zich te nemen: 460 duizend euro. Het is immers de verantwoordelijkheid van de gemeente dat de panden in een slechte staat verkeren. Begin 2008 bleek dat Ons Doel een tekort op de begroting voor het cascoherstel had van iets meer dan 300 duizend euro. Gelukkig had de gemeente al jaren een rijkssubsidie van meer dan 300 duizend euro voor de renovatie op de begroting staan.

Daar zou het tekort van Ons Doel dus mee gedekt kunnen worden. Maar het college nam in maart 2008 het voorbereidende besluit om het subsidiegeld niet te geven en de legalisering de nek om te draaien. Dat is in strijd met de eerder gedane toezeggingen en afspraken en dus een

kwestie van onbehoorlijk bestuur. Het is vooral opvallend dat de wethouders van de PvdA en GroenLinks mee zijn gegaan in dit collegebesluit. Die steunden voorheen immers altijd de legalisering en wisten dat er een flinke zak geld bij moest. De wethouders hebben zich laten ringeloren door VVD-wethouder Pieter van Woensel, een verklaard tegenstander van de legalisering. Ook het CDA speelt een vuil spel. In 2005 stemde de collegepartij nog voor de legalisering en onderkende men het sociale nut van de organisaties in de Koppenhinksteeg. Nu is hun wethouder plots tegen legalisering.

Gemeenteraad

Op 1 april werd het voorbereidende collegebesluit besproken in de gemeenteraad. Voor aanvang protesteerden 140 sympathisanten van de Koppenhinksteeg op het Stadhuisplein. Er waren toespraken, en sympathisanten maakten een bak herrie en riepen de politiek op zich aan de eerder gedane toezeggingen te houden. Ook werden er meer dan 1.100 steunbetuigingen voor het behoud van de Koppenhinksteeg opgehangen aan dwars over het plein gespannen touwen. Tijdens de raadsvergadering spraken partijen als de SP, GroenLinks, Leefbaar Leiden, Stadspartij Leiden Ontzet en D66 zich uit voor de voortzetting van de legalisering. De VVD bleef tegen en PvdA, CDA en ChristenUnie onthielden zich van een mening. De raad besloot daarop om een aantal zaken eerst verder uit te zoeken, om er dan later verder over te debatteren. Wordt vervolgd. Ook als de gemeenteraad uiteindelijk instemt met het collegebesluit, is de strijd nog niet gestreden. Een eventuele stopzetting van de legalisering, met een daarop volgende ontruiming, zal met alle mogelijke middelen, waaronder juridische, aangevochten worden. De gemeente is niet zomaar van de Vrijplaats Koppenhinksteeg af.

Gerrit de Wit

Vervolg van voorpagina

“Pardonvluchtelingen verstrikt in overheidsbureaucratie”

Essentieel is de volgorde waarin pardonners hun inschrijvingen en aanvragen doen. Wie bijvoorbeeld meteen na het bericht van de IND over de toekenning van de verblijfsvergunning een uitkering probeerde aan te vragen, kreeg te horen dat hij eerst op het verblijfspasje moest wachten. Wie met zo'n pasje in de hand een uitkering wilde, moest zich eerst inschrijven in de gemeentelijke administratie. Maar die inschrijving is onmogelijk als de pardonner nog geen burgerservicenummer toegekend heeft gekregen. Dus moest de pardonner dan naar de Belastingdienst. In de praktijk is gebleken dat ambtenaren pardonners vaak veel te weinig uitleg geven en hen van het kastje naar de muur sturen. Bovendien moeten veel pardonners tergend lang wachten op een aangevraagde uitkering en woning, zodat ze noodgedwongen straatarm en dakloos zijn gebleven.¹

Schulden

Voor de pardonners werd het nog ingewikkelder toen bleek dat er binnen en buiten de overheidsbureaucratie drie data circuleerden waarop hun recht op een bijstandsuitkering zou moeten ingaan. Ten eerste was dat 15 juni 2007, de dag waarop de verblijfsstatus van de pardonners is ingegaan. Ten tweede de dag waarop de pardonner de bijstandsuitkering heeft aangevraagd. Ten derde de dag waarop de pardonner het verblijfspasje in zijn bezit heeft gekregen. Over die begindatum woedde een tijd lang een landelijke discussie. Gemeenten verschilden erover van mening. Op het eerste gezicht lijkt het helder. Alle pardonners hebben verblijfsrecht per 15 juni 2007, dus ze zouden vanaf die datum ook recht op een uitkering moeten hebben. Maar zo simpel is het niet. Een toegekende uitkering gaat volgens de algemene bijstandsregels in vanaf de dag van de aanvraag. Voor verreweg de meeste pardonners is die begindatum niet 15 juni 2007, omdat toen nog vrijwel geen enkele pardonner daadwerkelijk bijstand aanvroeg. Weliswaar hebben sommige gemeenten hun pardonners allemaal met terugwerkende kracht per 15 juni 2007 bijstand toegekend, ongeacht de datum van de feitelijke aanvraag. Maar daar hebben de pardonners die in andere gemeente verblijven, niets aan, want ze kunnen er geen recht op doen gelden. Schandalig genoeg hebben sommige gemeenten zelfs geweigerd om de pardonners bijstand te geven vanaf de dag van de aanvraag.

Pardonners die nog in een asielzoekerscentrum (azc) zitten, hebben sowieso geen recht op een bijstandsuitkering. Want ze krijgen in het azc onderdak en leefgeld en zouden dus kunnen voorzien “in de noodzakelijke kosten van het bestaan”. Pas als ambtenaren menen dat iemand dat niet kan, komt hij voor bijstand in aanmerking. Wanneer deze azc-pardonners eindelijk in een normaal huis kunnen gaan wonen en dan ook een uitkering toegekend krijgen, worden ze daarbij meteen verplicht verzekerd en vervolgens geconfronteerd met een hoge zorgrekening. Want de zorgverzekeringsmaatschappijen eisen van de pardonners dat ze alle achterstallige premies betalen vanaf 15 juni 2007, de dag van ingang van hun verblijfsvergunning. De verzekeringsplicht geldt vanaf de dag waarop het verblijfsrecht is ingegaan, maar de uitkering - en dus het geld waarmee de pardonners de verzekering kunnen betalen - gaat veelal pas maanden later in. Zo worden ze dus direct opgezadeld met flinke schulden.

Paniek

Zorg en Zekerheid maakte het helemaal gortig, zo bleek bij een pardongezin dat door De Fabel gesteund wordt. De vier gezinsleden ontvingen van deze zorgverzekeraar begin februari 2008 een dreigende brief die begon met: “Artikel 2 van de Zorgverzekeringswet verplicht u om een zorgverzekerings-overeenkomst af te sluiten. Die verplichting heeft u vanaf 1 januari 2006. U heeft zich echter pas op 1 januari 2008 voor een zorgverzekering aangemeld. Door deze vertraging bent u volgens de wet in overtreding.” Zorg en Zekerheid schreef van plan te zijn om “u daarvoor de wettelijke boete op te leggen”, namelijk welgeteld 2.722,56 euro per persoon. “Dit is de met 30 procent verhoogde premie over 1 januari 2006 tot 1 januari 2008.” Pas na een paar keer goed lezen bleek de brief te gaan om de aankondiging van een eventuele boete. De pardonners konden nog reageren op “het voornemen” om een boete op te leggen. Als er volgens Zorg en Zekerheid geen sprake zou zijn van “verwijtbaarheid” van de kant van de pardonners, dan zou de boete worden ingetrokken. Maar zonder tegenreactie zou Zorg en Zekerheid de boete automatisch dreigen in te vorderen. Bij navraag bleek deze irritante en verontrustende brief ook aan pardonners elders in het land te zijn verstuurd.

De Fabel liet Zorg en Zekerheid weten dat alle pardonners pas sinds juni 2007 verblijfsrecht hebben gekregen. Ze hadden zich nooit per 1 januari 2006 kunnen verzekeren, want toen waren

ze nog illegaal en was het hen wettelijk niet eens toegestaan om een zorgverzekering af te sluiten bij bijvoorbeeld Zorg en Zekerheid. De Fabel wees er ook op dat de “brief zelfs voor Nederlandstaligen vrij moeilijk is te begrijpen”. “De kans is vrij groot” dat het mensen zonder Nederlandse achtergrond ontgaat dat men met een reactie op de brief de boete nog ongedaan kan maken. “Misschien kunt u zich voorstellen wat voor paniek er uitbreekt bij het zien van uw brief”, aldus De Fabel, die van Zorg en Zekerheid eiste om alle eventuele boetes aan pardonners automatisch kwijt te schelden. “Het zou bovendien van fatsoen getuigen om alle betrokkenen een brief te schrijven waarin u niet alleen de situatie uitlegt, maar ook uw excuses aanbiedt voor de eventuele ontstane paniek.” Voorzover bekend heeft Zorg en Zekerheid deze excuses tot op heden niet aangeboden. Wel liet men via een opnieuw moeilijk te begrijpen brief weten dat de betrokken pardonfamilie geen boete hoefde te betalen.

Harry Westerink

Noot

1. Zie verder: “Pardonners botsen met de bureaucratie”, René van Trig.

Op: Van Harte Pardon-website

<www.vanhartepardon.nl/artikelenview.php?artid=5294>.

Op bezoek in de Alphense illegalenbajes

Foto: Eric Krebbers

Alphense illegalenbajes.

De activist Philip van Dalen¹ bezoekt mensen zonder papieren in de Alphense illegalenbajes. Een impressie van zijn ervaringen binnen de muren van dit monument van apartheid.

In maart 2008 hield gevangene Mohamed Boumedine in Alphen een hongerstaking.² Hij was woedend op het onmenselijke bajesregime en at maar liefst 5 weken niet. “Ze maken mensen echt gek in de gevangenis”, merkt Van Dalen kwaad op na een heftig gesprek met een opgesloten illegaal die eindelijk eens zijn hart kon luchten aan een buitenstaander. Jarenlang opgekropte woede kwam eruit. Hij vertelde Van Dalen dat de gevangenen als slaven worden behandeld. Wie zich verzet tegen het bikkelharde gevangenisregime en de racistische bewakers, wordt meteen in een isolatiecel gegooid en moet daar dagen- of soms wekenlang blijven.

Van Dalen is al vaker op bezoek geweest in de bajes, maar hij zal nooit wennen aan de kille en mensonwaardige sfeer. Bezoekers krijgen daar bij de ingang al mee te maken. Een gevangene die bezoek wil krijgen, moet deze persoon zelf uitnodigen via een omslachtige procedure. Zonder uitnodiging van een illegaal mag men niet bij hem op bezoek. Bezoek is alleen mogelijk op een door de gevangenisleiding vastgestelde dag en tijdstip. De gevangene moet in het bezit zijn van de volledige naam en geboortedatum van de bezoeker. Hij moet een bezoekformulier invullen, waarna hij een bezoektijd toegewezen krijgt. Dan moet hij de bezoeker bellen om na te gaan of die kan komen op de aangewezen tijd. Daarna is het de bedoeling dat het gevangenispersoneel de bezoeker op een lijst zet. De bezoeker doet er goed aan om voorafgaand aan het bezoek de gevangenis te bellen om zeker te weten dat hij op de bezoekl lijst staat. Anders wordt hij niet binnengelaten en komt hij voor niets. Legitimatie is verplicht, dus de bezoeker moet ook zijn paspoort meenemen. Overigens verloopt de bezoekprocedure in een gevangenis met “criminelen” heel wat minder moeizaam. Buitenstaanders kunnen daar zelf een afspraak maken om een gevangene te bezoeken.

Bezoekers wordt aangeraden om zich al zo'n 20 minuten voor het afgesproken bezoekuur te melden bij de ingang van de gevangenis. Want bij dit soort illegalenbajessen staat altijd een lange rij bezoekers. Die spreken nogal eens onvoldoende Nederlands, weet Van Dalen. Het gevangenispersoneel dat de bezoekers incheckt, spreekt hooguit een beetje Engels, zelden een andere vreemde taal. Dat maakt de communicatie met bezoekers vaak bijzonder moeizaam. Het komt regelmatig voor dat bezoekers onverwacht toch niet op de lijst staan. Ze worden dan doodleuk weer naar huis gestuurd, ook al komen ze van ver. De teleurstelling en frustratie van de afgewezen bezoekers staat in schril contrast met de koude zakelijke houding van de weigerende bewaker.

Designkrukken

Van Dalen doet uitgebreid verslag van zo'n bezoek: “Tien minuten na aanvang van de afgesproken bezoektijd word ik, samen met een achttal andere bezoekers, tot de bezoekruimte toegelaten. In een gedeeltelijk donkerrood geverfde grote zaal zijn al diverse gevangenen met hun bezoek aan het praten. De gevangenen zitten in het middengedeelte, afgescheiden van de bezoekers door een halfhoge muur. De bezoekers kunnen plaatsnemen op wit met rode designkrukken, die vastzitten aan de vloer. Op een plankje dat vastzit aan de muur zijn regels geplakt waar men zich aan te houden heeft. “Volg de aanwijzingen van het personeel stipt op.” Lichamelijk contact met gedetineerden is verboden, afgezien van een korte begroeting bij aankomst en vertrek. Aan weerszijden van de zaal houden bewakers alles nauwlettend in de gaten. Ik kijk om me heen. Een stukje verderop zit een man die bezoek krijgt van zijn vrouw, hun zoontje en hun baby. De man mag de baby even vasthouden. Gelukkig zeggen de bewakers er niets van.”

“Als het uur om is, moet afscheid worden genomen. Een man en zijn hoogzwangere vrouw kunnen elkaar maar moeilijk loslaten. De bewakers worden onrustig en dirigeren de overige gevangenen alvast naar de deur. Het stel wordt vriendelijk doch dringend gezegd dat de tijd nu om is. Op het moment dat de bewakers de deur voor ons ontgrendelen, wil de man nog snel even naar zijn vrouw lopen om iets te zeggen. Gelijk grijpen de bewakers in. Nee

nee, nu is het afgelopen. Ik zie de man aarzelen. Zal hij de bewakers negeren en toch nog even naar haar toe gaan? Ook de vrouw weet niet wat ze zal doen. Ze blijven halverwege elkaar weifelend aankijken. Dan roepen de bewakers hem dwingend toe dat hij onmiddellijk moet komen. De man wordt publiekelijk tot de orde geroepen. Hij verdwijnt richting bewakers. Wij, de overige bezoekers, kunnen niet anders dan dit met lede ogen aanzien, wetende dat enig protest van onze kant kan leiden tot represailles tegenover “onze” gevangene.” Van Dalen beseft terdege hoe weinig handelingsvrijheid ook de bezoekers in de gevangenis hebben.

Witte mannetjes

“Ik loop dan via de wachtruimte met de blauwe stoeltjes de betonnen wenteltrap af. Van deze hal zijn de muren appelgroen. Wat heeft de architect zijn best gedaan! Een heuse designgevangenis! Tijdens het bezoek vroeg ik “mijn” gevangene of zijn afdeling ook in zulke mooie kleuren geverfd is. Verbijsterd antwoordt hij: “Kleuren? Onze afdeling is helemaal wit!” Niet alleen de muren zijn wit, zelfs de tafeltennis- en tafelvotbalspelen zijn wit gespoten. Zonder lijnen. Volgens de ontwerper van de spelen wordt zo de mogelijkheid geboden om de poppetjes “te personificeren” door voetbalpakjes te maken of ze in te kleuren.”

“Als “mijn” gevangene mij later belt, dan vraag ik hem of hij het idee heeft dat hij met die spelen “de situatie even naar zijn hand kan zetten”. Want zo spiegelde de ontwerper voor dat de illegalen in de gevangenis soms “even” hun eigen baas kunnen zijn. “Integendeel”, zegt “mijn” illegaal, “De poppetjes zijn wit en moeten van de bewakers wit blijven. Gevangenen mogen geen pakjes voor ze maken, en ze ook niet inkleuren met viltstift. Ze mogen er alleen mee spelen en verder niets.” Een absurde situatie: in detentiecentrum Alphen aan den Rijn spelen veelal niet-witte mannen met witte mannetjes tegen witte mannetjes. Met een oranje balletje. De ontwerper had beter de kleuren rood en blauw kunnen toevoegen bij het al bestaande wit en oranje, zodat de gevangenen telkens als ze “recreëren” er goed van doordrongen raken wat gastvrijheid onder de Nederlandse vlag voor vluchtelingen betekent. En dat wit altijd wint in Nederland.”³

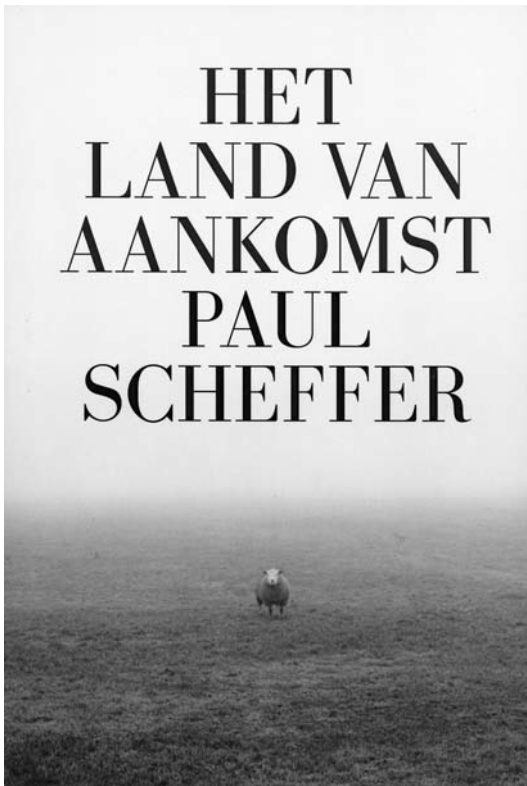
Philip van Dalen is een schuilnaam.

Harry Westerink

Noten

1. “Godsdienst ingezet om gevangen illegalen klein te krijgen”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11356f87.htm>.
2. “Steun hongerstaker Mohamed Boumedine in Alphense bajes”, De Fabel van de illegaal. Op: Fabel Website <www.defabel.nl/40324e01.htm>. En: “Hongerstaking en opnieuw dode op bajesboot”, De Fabel van de illegaal. Op: Fabel Website <www.defabel.nl/40327e01.htm>.
3. Zie ook: Vrijheid van beweging-website <www.vrijheidvanbeweging.nl>.

Vervolg van voorpagina
"Paul Scheffer en het verlangen naar witte babies"

Het boek van Paul Scheffer.

Nuchter

Het grootste deel van het boek laat zich lezen als een samenvatting van de reactionaire opvattingen rond migratie en integratie die grofgebekte rechtse politici en opiniemakers sinds 2000 de wereld in geslingerd hebben. Maar dan in een bedaard sociaal-democratisch jasje gestoken en acceptabel gemaakt voor de laatste beleidsmakers die nog twifelen over harde ingrepen tegen “allochtonen”. Zo doet hij in navolging van die opiniemakers alsof het volkomen normaal is om na te rekenen of migranten nuttig zijn voor “onze economie”. Hij schrijft zelfs waarderend over “een nuchtere beschouwing over de kosten en baten van de recente immigratie” door het extreem-rechtse Vlaams Belang. Migratie moet van de sociaal-democraat aansluiten op “legitieme belangen van het bedrijfsleven”. De “behoeften van het land van aankomst zijn doorslaggevend”, vindt hij, en landen mogen daarom naar buitenstaanders toe best “uitsluitend en ondemocratisch” zijn. Die uitsluiting zou zelfs “moreel te rechtvaardigen” zijn, want landen zouden absoluut “geen humanitaire verplichting” hebben om migranten toe te laten. “We” moeten van Scheffer op een “effectieve manier ingrijpen” om “ons te beschermen tegen migratiebewegingen” die “onze” maatschappij “ontwrichten”. En als “we” al migranten toelaten, dan het liefst alleen Aziaten, zo schrijft hij. Want die zouden zich het best aanpassen aan de behoeften van de arbeidsmarkt.

Scheffer toont veel begrip voor “autochtone” racisten. Hij heeft het zelfs over “rationele discriminatie”: racistische generalisaties die logisch zouden zijn. Van anti-racisten moet hij daarentegen helemaal niets hebben. Die hebben er in zijn belevingswereld voor gezorgd dat er niet over problemen rond migratie mag worden gesproken. Zoals bekend wordt er in de werkelijke wereld al bijna 20 jaar lang tekeer gegaan tegen migratie, migranten, “allochtonen”, moslims en Marokkaanse jongeren. Die laatsten zouden volgens Scheffer “volharden in hun slachtofferschap” en ten onrechte “poseren als slachtoffers van een kleine koloniale uitbuiting”. Hij meent ook dat veel misdaad samenhangt met “de culturele achtergronden” van daders, en dat zou zeker gelden bij Marokkaanse jongeren met “hun tomeloze agressie”. De achterstand van “allochtonen” zou vooral veroorzaakt worden door hun “geestesgesteldheid”. Met racisme in de samenleving heeft hun positie volgens de PvdA-er helemaal niets van doen.

Genereus

In navolging van talloze rechtse opiniemakers spreekt de ietwat wereldvreemde Scheffer ook over te “gemakkelijk verstrekte” en “genereuze uitkeringen” die de “ondernemingszin” van migranten zouden smoren en zodoende hun integratie zouden hinderen. Hij wil een einde maken aan die vermeende “ruimhartige sociale zekerheid” en alle nieuwkomers op de arbeidsmarkt - migranten en schoolverlaters - pas na 10 jaar recht geven op een uitkering. Zulke beperkingen zouden sowieso nodig zijn om de sociale zekerheid te redden, want de toestroom van migranten zou het systeem namelijk onbetaalbaar maken. Maar de neo-liberale politici die het tegenwoordig voor het zeggen hebben, willen sowieso beknibbelen op de sociale zekerheid. Dat heeft niets te maken met migratie, maar des te meer met een bewuste politieke keuze om de welvaart eenzijdig ten goede te laten komen aan de bovenkant van de samenleving. Scheffer mag dan graag schermen met sociaal-democratische begrippen als “beschavingsoffensief”, maar het getuigt zeer zeker niet van beschaving om mensen 10 jaar lang zonder uitkering te laten verrekken. Of richting zwaar onderbetaalde baantjes te jagen waar intellectuelen als hijzelf ongetwijfeld hun neus voor ophalen.

Scheffer lijkt zich te realiseren dat het wettelijke instrumentarium voor een zeer strikte migratiebeheersing inmiddels wel gereed is, na de invoering van onder meer het Schengenakkoord, het sofi-nummer, de Koppelingswet, de identificatieplicht, de nieuwe Vreemdelingenwet en de inburgeringsplicht. Maar “we” zijn er nog lang niet, benadrukt hij. Aan het einde van zijn boek komt hij dan ook met nieuwe voorstellen. Grotendeels onuitgewerkt nog, maar wel met een duidelijke richting. De pijlen zouden nu meer gericht moeten gaan worden op de reeds aanwezige bevolking, “allochtonen” én “autochtonen”. Allemaal zouden ze beter aangepast moeten worden aan die “legitieme belangen van het bedrijfsleven”. “Verheffing” van de onderklasse, zo noemt hij zijn reactionaire voorstellen, een mengsel van bevolkingspolitiek? en nationalisme.

Paternalisme

Volgens socialisten moeten mensen vrij zijn om gezamenlijk een economie vorm te geven die voorziet in hun behoeften. Dat is democratisch en bijzonder voor de hand liggend, maar binnen het kapitalisme werkt het net omgekeerd. Niet de behoeften van de bevolking staan daar centraal, maar die van de economie. Moderne kapitalistische staten beschikken over stelsels van maatregelen die ze kunnen inzetten om een voor het bedrijfsleven optimaal bruikbare bevolking te creëren. Kortom, binnen het kapitalisme moet de bevolking de economie van dienst zijn. Zo kan het dus voorkomen dat politici soms roepen dat er teveel mensen zijn, en op andere

momenten weer dat “we” mensen tekort komen. Scheffer wil nu bijvoorbeeld dat er meer babies worden geboren om de gevolgen van de vermeende vergrijzing op te vangen.

Het gaat hem er echter niet “om louter de geboorteaantallen te vergroten”, schrijft hij. Maar om de geboortecijfers te verhogen in gezinnen die goed zouden kunnen opvoeden. Gezinnen die volgens hem “sociale kwaliteit” hebben, en die geschikte kinderen kunnen afleveren voor de arbeidsmarkt. Omdat hij eerder in zijn boek al zeer omstandig uitgelegde dat de meeste “allochtonen” een “mislukte socialisatie” achter de rug hebben en dat “allochtone” gezinnen daarom meestal falen bij de opvoeding, komt zijn pleidooi feitelijk neer op een roep om meer witte babies. De roep om “de verkleuring” van Nederland tegen te gaan is “te plat”, schrijft Scheffer. Maar het is natuurlijk wel een belangrijk punt, voegt hij er fijntjes aan toe.

Scheffer gebruikt het begrip “verheffing” veelvuldig. Dat komt volgens hem neer op de “overdracht van de normen en houdingen van de middenklasse” aan de onderklasse, die tegenwoordig vooral bestaat uit “allochtonen”. Scheffers eigen middenklasse zou een “beschavingsoffensief” moeten inzetten richting die “allochtonen”. Het paternalisme druipert ervan af, temeer daar hij openlijk toegeeft dat “verheffing” tevens neerkomt op “beheersing” van de onderklassen. Het neo-liberalisme heeft veel sociale banden verbroken en de kapitalistische oorlog van iedereen tegen iedereen centraal gezet. Dat heeft de onderklasse minder beheersbaar gemaakt. Scheffer biedt nu de aloude sociaal-democratische ideologie aan als rechtvaardiging van maatregelen om de orde aan de onderkant van de samenleving te herstellen.

Verheffing

“Verheffing” betekent dus nadrukkelijk niet dat de onderklasse letterlijk naar boven mag. Nee, het gaat om gedwongen gedragsveranderingen, zonder dat de concrete economische en maatschappelijke positie verbetert. Hooguit kunnen kleine aantallen arbeiders of hun kinderen individueel de overstap naar de middenklasse maken. Het kapitalisme kan namelijk niet zonder uitbuiting van arbeiders, en zonder onderklasse kan er logischerwijs ook geen bovenklasse bestaan. De maatschappelijke elite hecht teveel aan zijn voorrechten om dat ter discussie te stellen. Het socialisme wil het kapitalisme en zijn klassenstructuur volledig opheffen, maar bij het sociaal-democratische “verheffen” gaat het om het disciplineren van de arbeidersklasse ten behoeve van de arbeidsmarkt. Het gaat bijvoorbeeld om het inprenten van arbeidsethos en respect voor autoriteiten. Volgens Scheffer heerst er tegenwoordig namelijk een “wel erg informele omgang met autoriteiten”.

Scheffer zegt blij te zijn met de concurrentie van staten en bedrijven op de wereldmarkt. Die zou namelijk krachten losmaken en “ons” dwingen tot nationale eenheid. En nationalisme zou hard nodig zijn, nu in West-Europa religie als bindmiddel verdwenen is. “Om een moderne economie mogelijk te maken moet de samenleving een zekere culturele samenhang hebben” en een “sterk besef van gemeenschappelijke identiteit”, aldus Scheffer. Hij gebruikt dan ook voortdurend het woord “wij”. Zoals zoveel sociaal-democraten kijkt hij vol nostalgie terug naar de tijd van de paternalistische zuilen. Die omvatten “zowel ondernemers als arbeiders” en drongen de arbeiders een brave religieuze of sociaal-democratische identiteit op. Zo wilde men destijds het ontstaan van een strijdbaar klassebewustzijn tegengaan. Nu lijkt Scheffer zo’n strijdbaar bewustzijn tegen te willen gaan door iedereen zoveel mogelijk de nationalistische identiteit op te dringen van het gezamenlijke Nederlandse burgerschap met zijn “eigen cultuurgeschiedenis” en erfgoed. Lukt dat niet, dan zou het “sociaal compromis” in gevaar komen, vreest Scheffer. Kortom, de regent lijkt daadwerkelijk bang dat ongedisciplineerde migranten straks de klassenstrijd weer zullen doen oplaaien.

Bevoogding

Scheffer rept logischerwijs nergens van tegenstellingen tussen armen en rijken, of vrouwen en mannen. Erkennen dat er concrete strijden bestaan zou zijn verhaal over een “gemeenschappelijke identiteit”, over zijn mythische “wij”, namelijk volkomen onmogelijk maken. Overigens geeft Scheffer aan dat ook hij best weet dat “naties” niet meer dan “verzonnen gemeenschappen” zijn. Maar toch wil hij migranten en komende generaties “allochtonen” en “autochtonen” flink indoctrineren met nationalisme. De nationale “zelfontkenning” waaraan “we” inmiddels ten prooi zouden zijn gevallen, heeft namelijk “perverse gevolgen”, aldus Scheffer. Er zou een “ontwortelde” en “navelloze” mens zijn ontstaan. En “maatschappelijke elites” zouden door dat gebrek aan geloof in “de eigen cultuur” onzeker zijn geworden en geen “beschavingsoffensief” meer durven inzetten. Scheffer wil dat de elite er weer voor gaat zorgen dat “de eigen taal” en “het eigen karakter van de natie behouden” blijven. Dat “allochtonen” en kinderen weer meer gedisciplineerd worden in het gezin, op school en op de werkplek. Hij pleit voor een “eigentijdse bevoogding uit naam van de emancipatie”.

Scheffer zou zijn “beschavingsoffensief” liefst nog buiten de grenzen voortzetten. Van hem moet het Westen “democratie” blijven opdringen aan de rest van de wereld. Zoals dat volgens hem eerder ook gebeurde tijdens het kolonialisme. Daarom wil hij geen “eenduidig negatief oordeel” geven over dat kolonialisme. Het heeft volgens hem namelijk ook veel goeds gebracht, zoals “de westerse cultuur”. In dat kader schrijft hij enthousiast over de wetenschapper Christiaan Snouck Hurgronje die begin twintigste eeuw het koloniale regime van het toenmalige Nederlands-Indië voorzag van advies over het doorvoeren van moderniserings in een land vol moslims. Moderniserings die de uitbuiting en onderdrukking effectiever moesten maken, maar dat vermeldt Scheffer er wisselijk niet bij. Dat het na de dekolonisatie in veel landen slechter ging, zou zijn stelling bewijzen dat het kolonialisme zo slecht nog niet was. Dat die neergang grotendeels wordt veroorzaakt door de neo-koloniale wereldverhoudingen en uitbuiting, daar maakt hij geen woorden aan vuil, in navolging van talloze andere rechtse opiniemakers en politici, nationaal en internationaal. Steun voor zijn reactionaire beweringen zoekt Scheffer dan ook bij internationaal bekende en uiterst rechtse opiniemakers als Samuel Huntington, Oriana Fallaci, Theodore Dalrymple, Niall Ferguson en Alain Finkelkraut. Hij citeert hen veelvuldig. En aan het einde van zijn boek bedankt hij vrijwel alle bekende Nederlandse rechtse opiniemakers voor de gesprekken die hij met hen heeft mogen voeren, en voor hun “levenswijsheid en tegenspraak”.

Kolonialisme

Het zal niet verbazen dat velen van hen positief reageerden op het verschijnen van het boek. Dat het goed aansluit bij de voort-schrijdende verrechtsing bleek ook twee maanden later toen minister Rouvoet van Jeugd en Gezin ineens riep dat het gemiddelde aantal kinderen per vrouw vanwege de vermeende “vergrijzing” zou moeten stijgen van 1,7 tot 2,1. Scheffer had zelf al geschreven dat “mensen zonder kinderen profiteren van de opvoeding van kinderen door anderen zonder er zelf veel aan bij te dragen”. En in reactie op Rouvoet betitelde de Amsterdamse hoogleraar Bernard van Praag bewust kinderloze echtparen zelfs als “parasieten”.³ Hij stelde voor om hen extra belasting te laten betalen voor diegenen die wel kinderen nemen. Want “als we te weinig productieve mensen hebben, komt de economie tot stilstand”, jammerde Van Praag. Volgens een andere Amsterdamse hoogleraar, Paul de Beer, zou er echter geld zat zijn om “de vergrijzing” te betalen. Bovendien zouden die extra kinderen pas over 20 jaar gaan bijdragen aan de economie en dan zou de vergrijzingsgolf allang weer voorbij zijn. Daarbij kosten kinderen juist extra geld voor opvang en onderwijs, zo rekende hij voor.

Tot welke krankzinnige conclusies dat voortdurende berekenen van de kosten en baten van mensen voor de economie uiteindelijk kan leiden, bleek uit een volkomen doorgedraaide reactie⁴ van het Centraal Plan Bureau. “Burgers zijn in Nederland per saldo duur voor de overheid. Gemiddeld wordt meer ontvangen dan betaald. Belastingen en premies wegen niet op tegen de kosten van onderwijs, zorg en AOW. Als het geboortecijfer stijgt, komen er dus meer kostenposten bij.” Onzin natuurlijk, want waar komt het ontbrekende geld dan vandaan? Van de belasting natuurlijk die betaald wordt door de bedrijven, die het volgens de kapitalistische logica jatten van hun werknemers. Als die rekenwoede zo doorgaat, komt er straks nog een of andere misantroop met het absurde pleidooi voor de complete afschaffing van die veel te dure bevolking. Dan zou leven op zich al tot een vorm van protest tegen het kapitalisme worden.

Zelfmoord

Scheffer riep - weliswaar impliciet - vooral op tot meer kinderen bij “autochtone” middenklassegezinnen. Ook dat viel in vruchtbare aarde. Weer een andere Amsterdamse hoogleraar, Hans Joachim Schulze, schreef samen met gezinsbeleidsadviseur Peter Cuyvers dat hoger opgeleiden het kinderen krijgen vaak te lang uitstellen, waarna het er niet meer van zou komen.⁵ “Voor een kenniseconomie is het niet echt verstandig om juist die genen weg te gooien”, schreven ze als volleerde eugenetici. In zijn boek haalde Scheffer ook de Duitse wetenschapper Franz-Xaver Kaufmann aan die in 2007 in een interview in het neo-conservatieve weekblad *Opinio*⁶ sprak over “Europese zelfmoord”.⁷ Moslims zouden maar doorfokken en “als we niets doen, sterft onze cultuur” uit door een gebrek aan “autochtone” kinderen. De nieuwe generaties moesten van hem nadrukkelijker opgevoed worden in de westerse tradities, cultuur en geschiedenis. Overigens was Kaufmann niet echt bevreesd voor een “islamisering” van Europa, zo zei hij, omdat “de christelijke idealen zoveel beter en vreedzamer” zouden zijn.

De opmerkingen van Rouvoet sloegen vooral aan in conservatieve hoek. Daar ziet men in “de vergrijzing” en de teruglopende migratie een mooie gelegenheid om de vrouw weer naar het kraambed en het aanrecht terug te jagen. In reactie op Rouvoet schreef de neo-conservatief Andreas Kinniging⁸ een artikel in *Opinio* met de veelzeggende titel “De vloek van het feminisme”.⁹ Volgens hem is het de schuld van de vrouwenbeweging dat er te weinig kinderen worden

geboren. En daardoor zou nu “de Europese cultuur” verdwijnen en zou Europa “Arabiseren en islamiseren”. En dat terwijl de wereld “aan de Europese cultuur zo ontzaglijk veel goeds te danken heeft”, volgens de mannenbroeder. “Vrouwen zijn geboren opvoeders en verzorgers”, ging hij door, en van thuis blijven zouden moeders “het gelukkigst” worden. De “aard” van de man zou hem daarentegen juist uitermate geschikt maken voor “een beschermende rol”.

Sterilisatie

Vanuit een linkse visie kunnen er simpelweg niet teveel of te weinig mensen zijn. De mensheid zal het gewoon moeten doen met de mensen die er zijn. In beleidskringen wordt er echter veelvuldig gedebatteerd over “de overbevolking” in Azië, Afrika en Latijns-Amerika, en het oplopende “geboortetekort” in grote delen van Europa. Naast de al decennia lopende programma’s voor geboortebeperving in de Derde Wereld¹⁰ komt er nu ook steeds meer aandacht voor het opvoeren van het kindertal in het witte Westen, bijvoorbeeld via hogere kinderbijslag en betere kinderopvang, maar ook via het beperken van de aantallen abortussen. Zo zouden de regeringspartijen CDA en ChristenUnie de periode waarin zwangere vrouwen abortus mogen ondergaan flink willen bekorten. Ook aan “de kwaliteit” van het nageslacht wordt steeds meer aandacht besteed. Gehandicapten zijn volgens de kapitalistische logica immers niet erg productief. Daarom worden er steeds meer methoden en plannen ontwikkeld om hun geboorte te voorkomen. Zo wordt er nu gesproken over de verplichte inname van foliumzuur door toekomstige ouders. Ook de opvoeding en disciplinerings van kinderen wordt steeds stringenter ter hand genomen. Er komen programma’s waarbij al voor de geboorte vastgesteld gaat worden welke foetussen een grote kans zouden hebben om later probleemkinderen te worden. Die zouden dan extra in de gaten gehouden gaan worden. Extra toezicht komt er in sommige provincies ook op gehandicapte vrouwen die zwanger worden. Die zouden namelijk niet goed kunnen opvoeden. Zelforganisaties van gehandicapten zijn daar vanzelfsprekend mordicus tegen. Maar zelfs verplichte sterilisatie van gehandicapten is tegenwoordig in het publieke debat geen taboe meer.

Eric Krebbers

Noten

- 1. “Scheffer voert oorlog tegen zelfverzonnen vijand”, Eric Krebbers. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10663f40.htm>.
- 2. “Bevolkingspolitiek”, *Gebladerte-reeks 20*. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/g20.htm>.
- 3. “Kinderloze is parasiet”, Jacqueline Steenwijk en Frouke Tamsma. In: *Leidsch Dagblad*, 20.2.2008.
- 4. “Geboorteplan stuit vooral op scepsis”. In: *Leidsch Dagblad*, 20.2.2008.
- 5. “Krik geboortecijfer op met tijd en geld”, Peter Cuyvers en Hans Joachim Schulze. In: *De Volkskrant*, 27.2.2008.
- 6. “Een broeinest van reactionaire ideeën”, Eric Krebbers. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11304f82.htm>.
- 7. “Als we niets doen, sterft onze cultuur”, Diederik Boomsma en Bart Jan Spruyt. In: *Opinio* 13, 13.4.2007.
- 8. “Conservatieven willen verworvenheden vrouwenbeweging terugdraaien”, Eric Krebbers en Inge van de Velde. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10751f46.htm>.
- 9. “De vloek van het feminisme”, Andreas Kinneging. In: *Opinio* 10, 7.3.2008.
- 10. “Gedwongen sterilisaties tegen zwarte “overbevolking””, Eric Krebbers. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10496f30.htm>.

Gezien op de manifestatie tegen racisme op 22 maart 2008 in Amsterdam: nationalistische moslima’s waar Paul Scheffer wel van zal watertanden.

Turkije en Marokko willen migranten “eigen identiteit” opdringen

De Nederlandse staat oefent via gedwongen inburgering veel druk uit op Turkse en Marokkaanse vluchtelingen en migranten en hun kinderen om zich aan te passen aan “de Nederlandse cultuur” en zich nuttig te maken voor de economie. Tegelijkertijd proberen de Turkse en Marokkaanse staat hen “de cultuur van het moederland” in te prenten, en hen over te halen om meer geld “naar huis” te sturen. De migranten-gemeenschappen zitten klem tussen twee nationalistische vuren.

Atatürk, symboolfiguur van het Turkse nationalisme.

Trots op Turkije.

Turks nationalistje tegen de PKK.

Half februari 2008 bracht de Turkse premier Recep Tayyip Erdogan een bezoek aan Duitsland. In Keulen beweerde hij dat assimilatie “een misdaad tegen de menselijkheid” was. Van hem moesten Turken in Duitsland goed integreren, maar wel “hun Turkse identiteit en cultuur” bewaren. Dat deed in Duitsland en Nederland veel stof opwaaien, volkomen opgefokt als politici en opiniemakers inmiddels zijn door het nationalistische integratiedebat. Daar was feitelijk weinig reden toe, want assimilatie is - in tegenstelling tot integratie - officieel in geen enkel Europees land wettelijk verplicht. Waar de meute woedend op reageerde was de - overigens terechte - indruk dat Turkije meer invloed eiste op een deel van hun Europese bevolking, en dan precies dat deel dat racistische beleidsmakers zelf al jaren proberen te beheersen en te disciplineren.

Onzedelijkheden

Erdogan pleitte overigens zeer nadrukkelijk niet voor de vrijheid van mensen om zelf gezamenlijk van onderop richting te geven aan hun culturele beleving. De premier wilde simpelweg “de Turkse cultuur” van de migranten en hun kinderen veilig stellen. “Hun Turk-zijn zullen ze nooit opgeven”, beweerde zijn voorganger Bülent Ecevit al bij een eerder bezoek aan Duitsland. Zelf doet de Turkse staat wel aan assimilatie. In eigen land worden op grote schaal de culturele rechten geschonden van onder meer de Koerden en de alevieten, een religieus-culturele minderheid. Zo moesten alevitische kinderen tot voor kort verplicht soennitische godsdienstlessen volgen. Sinds begin maart 2008 mogen ze weliswaar individueel weigeren, maar dat blijft in zo’n repressieve samenleving vanzelfsprekend niet zonder gevolgen. Ook worden alevitische moskeeën niet officieel erkend als gebedsruimte, wat wel het geval is bij andere moskeeën en kerken.¹

Erdogans moslimpartij AK is streng conservatief. Voor zijn reis naar Duitsland hield de premier nog een praatje voor duizend Turkse studenten die in het buitenland zouden gaan studeren. “Wij hebben uit het Westen in plaats van wetenschap en kunst onzedelijkheden binnengehaald die niet stroken met onze waarden”, klaagde hij. Vooral de vrijheden die vrouwen zich tegenwoordig zouden permitteren, zijn de AK-partij een doorn in het oog. Met zijn Keulse toespraak maakte hij zijn Duitse achterban duidelijk dat ze trouw moesten blijven aan oerconservatieve islamitische leefwijzen, dat ze hun kinderen in die traditie moesten opvoeden en dat ze het niet in hun hoofd moesten halen om dat allemaal los te laten.

Armeniërs

Turkije is bepaald geen democratisch land. Om de kansen op toetreding tot de EU niet in gevaar te brengen, doet Erdogan het voorkomen alsof zijn regering zich inzet om allerlei burgerlijke vrijheden in Turkije in te voeren. Maar in de praktijk beperkt hij zich tot democratische rechten voor fundamentalisten, zoals het dragen van hoofddoekjes aan de universiteiten en in het parlement. Daar is op zich vanzelfsprekend niets op tegen, maar ondertussen wordt de linkse en Koerdische oppositie als vanouds de mond gesnoerd, vooral via artikel 301 van de wet. Dat behandelt het beledigen van “de Turkse identiteit”.

Het virulente Turkse nationalisme heeft een lange geschiedenis en het heeft meerdere keren geleid tot massale aanvallen op culturele minderheden, zoals in 1915 toen een miljoen Armeniërs werd vermoord, en in de jaren 20 toen de Grieken massaal uit Turkije verjaagd werden. Overigens werd naar aanleiding van die Armeense massamoord voor het eerst in de internationale politiek gesproken van een “misdad tegen de menselijkheid”. Dat begrip was in 1907 ingevoerd bij de vredesconferentie in Den Haag. Bijna 100 jaar later wil de Turkse staat nog steeds niet toegeven dat die massamoord überhaupt plaats heeft gevonden, maar doet Erdogan met zijn opmerking over een “misdad tegen de menselijkheid” wel doodleuk alsof het gedwongen opgeven van culturele gewoonten vergelijkbaar is met het fysieke uitroeien van minderheden.

Gymnasia

Maar waarom wil Turkije zo graag binding houden met de naar schatting 5 miljoen Turkse migranten en vluchtelingen en hun kinderen in Europa? In de eerste plaats

waarschijnlijk om te zorgen dat de bedragen die de arbeidsmigranten naar Turkije overmaken niet verder teruglopen. In 1998 maakten ze namelijk samen 5,5 miljard euro over, maar in 2005 was dat nog maar 800 miljoen. In dat kader is ook Erdogans pleidooi voor integratie te verklaren. Immers, goed Duits sprekende en hoog opgeleide migranten hebben meer kans op een goed inkomen en kunnen dus meer geld overmaken. Tegelijk pleitte de premier echter ook voor de oprichting van speciale gymnasia waar in het Turks les gegeven wordt. Van de meeste Turken in Nederland is bekend dat ze hun kinderen niet naar dat soort scholen zouden willen sturen. Een vooraanstaand lid van de Duitse sociaal-democratische partij SPD zei echter dat ze Turks als tweede taal op school best zou zien zitten. Waarom Engels en Frans wel, maar Turks niet, vroeg ze zich af. Werkgeversverbanden reageerden enthousiast omdat ze vanwege de groeiende handel met Turkije tweetalige medewerkers goed konden gebruiken.

Turkse Duitsers en Nederlanders hebben in Turkije stemrecht, en het kwam vroeger veel voor dat ze bij verkiezingen massaal het vliegtuig pakten richting “vaderland”. Dat zou een tweede reden kunnen zijn voor Erdogan om goede banden met de Turkse Europeanen na te streven. Maar de AK-partij zou inmiddels al zo groot en sterk zijn dat ze die stemmen niet meer persé nodig schijnt te hebben. Waarschijnlijker is een derde reden: dat de Turkse staat getrouwe religieuze nationalist in Europa goed kan gebruiken om bijvoorbeeld de Koerden te kunnen blijven intimideren, en om af en toe via lobby of de straat druk uit te oefenen op de EU. En dat lukt ook beter als de Europese Turken hoger opgeleid en kapitaalkrachtiger worden.

Provincie

Een week na Erdogans speech werden er plannen bekend van de Marokkaanse minister Mohamed Ameer van de Marokkaanse Gemeenschap in het Buitenland. Die wil dat er in 5 jaar tijd tweeënhalf keer zoveel Marokkaanse kinderen in het buitenland Arabisch gaan leren, van 60 duizend nu naar 150 duizend in 2013. De kosten zullen gedragen worden door een fonds dat de vorige Marokkaanse koning Hassan II in 1990 oprichtte. Het Hassanfonds heeft een budget van 13,2 miljoen euro en betaalt daarvan 540 leraren, imams die speciaal voor de ramadan naar Europa gestuurd worden, zomerkampen in Marokko, en “culturele ruimten” in Europese steden waar veel Marokkaanse migranten, vluchtelingen en hun kinderen wonen. Daarvan waren er in 1995 zo’n anderhalf miljoen en inmiddels al ruim 3 miljoen, waarvan zo’n 330 duizend in Nederland. Marokko rekent al deze mensen gemakshalve tot de eigen bevolking. Omdat het dan om liefst 10 procent van alle Marokkanen zou gaan, spreekt Ameer van de zeventiende provincie van Marokko.

Net als bij Erdogan riepen Ameurs voornemens veel irritatie op bij de rechts-populistische kerk. Maar ook Ameer pleitte voor integratie, net als Erdogan, simpelweg omdat het meer geld voor Marokko oplevert. En in tegenstelling tot Turkije stijgen de overboekingen naar Marokko enorm. Werd er in 1997 nog 2 miljard euro opgestuurd, 10 jaar later is dat al opgelopen tot 4,8 miljard, ongeveer 10 procent van het bruto nationaal product van Marokko. Overigens vloeit naar verluidt 40 procent van het belastinggeld naar de koninklijke familie. Maar omdat Marokko geen democratisch land is, mag daar niet over gediscussieerd worden.

Marteling

Ameurs plannen om de banden met Marokkanen in Europa aan te halen doen voorzitter Sidali van het Samenwerkingsverband van Marokkanen in Nederland (SMN) denken aan de tijd van de Amicales. Dat was een in 1974 door de Marokkaanse regering opgerichte “vereniging ter bevordering van het culturele en sociale welzijn van Marokkanen in Nederland”. In werkelijkheid ging het om een mantelorganisatie die vooral linkse migranten en vluchtelingen bespioneerde en intimideerde via “Gestapo-achtige praktijken”, zoals de linkse politicus Mohamed Rabbae het destijds omschreef. Marokkanen die in Nederland ingingen tegen het belang van de Marokkaanse overheid liepen het risico om in Marokko gearresteerd te worden. Ook familieleden daar liepen gevaar. In Marokko

Praatjesmaker

Wilders aan de macht

Thuis. Ik schrok wakker uit mijn droom. Ik keek om me heen. Deed Karim nou het licht uit op het moment dat ik wakker werd, of was dat ook een droom? Ik wist het niet. Ik legde mijn hoofd terug op mijn kussen, maar ik kon niet meer slapen. Over twee uurtjes moest ik alweer opstaan om naar mijn werk te gaan. Opeens hoorde ik Karim. Hij deed het licht aan. Ik wachtte even. Ik deed alsof ik nog sliep en draaide langzaam mijn hoofd naar hem toe. Snel deed hij het licht weer uit. Ik bleef liggen en haalde diep adem zodat hij het gevoel zou krijgen dat ik sliep. Dat lukte, want hij deed het licht weer aan. Ik wachtte, ik wachtte nog even, en deed mijn ogen open. Hij was aan het lezen. Hij was stiekem aan het lezen. Ik stond op en liep naar hem toe. Hij werd bang. Ik pakte het boek uit zijn handen. Het was de koran! Hij was de koran aan het lezen! Ik sloeg hem een paar keer op zijn gezicht. “Weet je wel waar je mee bezig bent”, schreeuwde ik. “Straks komen ze en nemen ze ons allemaal mee.” Ik legde het boek onder mijn kussen en dook weer mijn bed in. Later had ik spijt dat ik hem had geslagen. Maar drie dagen terug waren ze 12 huizen bij ons in de straat binnengevallen. In twee daarvan hadden ze de koran gevonden en daarna alle zonen meegenomen. Ze zijn nog steeds niet terug. Maar eigenlijk mag ik niet klagen. Ik moet blij zijn dat ik nog niet weggehaald ben. Er zijn genoeg mensen die verdwenen zijn.

In de wijk. Ik liep de deur uit. Het was half zes. Ik voelde me zo moe. Ik moest om zes uur beginnen met werken. Ik kwam bij het hek en wachtte daar op mijn collega’s. We gingen altijd samen naar het werk. Ik was er altijd als eerste, maar hoefde nooit lang te wachten. Een voor een kwamen ze. We liepen samen naar de uitgang en lieten onze paspoorten zien, en het bewijs dat we bij de fabriek werkten en dat we daar om zes uur moesten beginnen. We mochten er door. Onze buurt is erg crimineel, en daarom hebben ze er hekken omheen gebouwd, zodat die criminelen er niet uit kunnen. Die dingen zijn zo lelijk, je voelt je in een gevangenis. Eigenlijk mag ik niet klagen. Ik moet blij zijn dat ik over straat mag lopen. Er zijn genoeg mensen die een straatverbod hebben.

Uit de wijk. Ik was de enige in onze groep die goed Nederlands sprak, en dus praatten we nooit op straat. Overal liepen agenten. Elk moment kon er een naar je toekomen om je ID te vragen. Dat gebeurde ongeveer twee, drie keer in de week. Het hing er een beetje van af. Ik heb wel eens dagen gehad dat ze vijf keer om mijn pas vroegen. Een van mijn collega’s werd altijd erg boos. Ik trok me er weinig van aan. Het was gevaarlijk om boos te worden. Ze konden je zo meenemen. Ik keek die agenten ook nooit aan, ik keek altijd naar de grond als ze kwamen. Dit keer hadden we geluk en kwam er geen agent. Eigenlijk mag ik niet klagen. Ik moet blij zijn dat ik mijn wijk uit mag. Er zijn genoeg mensen die binnen de hekken moeten blijven.

Op het werk. Precies om zes uur begon ik met werken. Ik werkte tot zes uur ’s avonds en dat zes dagen in de week. Toen de werktijden werden verlengd van acht uur tot 10 uur per dag, gingen we nog naar de vakbonden. Maar nu zijn die afgeschaft, net als de cao’s en de minimumlonen. Mensen zijn bang om ontslagen te worden. Vorige week werden er 30 ontslagen. Ik was blij dat ik er niet bij zat. Mij konden ze ook moeilijk ontslaan, omdat ik veel ervaring had. Ik werkte hier al bijna 15 jaar. Wij hebben altijd om 12 uur een kwartier pauze. Dan eten we heel snel en moeten we weer aan het werk. Mijn aantal werkuren was gestegen, maar mijn loon was omlaag gegaan. Vroeger werkte ik acht uur per dag en verdiende ik 1.100 euro per maand. Nu is dat 12 uur per dag geworden voor 700 euro. Maar eigenlijk mag ik niet klagen. Ik moet blij zijn dat ik werk heb. Er zijn genoeg mensen die geen werk hebben.

werd destijds naar hartelust gemarteld, en koning Hassan II deed nu en dan persoonlijk mee.² Leden wierven de Amicales via snoepreijes naar Marokko en met het aanbieden van stukjes land daar.

Er kwam in Nederland veel verzet tegen de Marokkaanse inmenging, onder meer door het linkse Komitee Marokkaanse Arbeiders in Nederland (KMAN). Maar de critici kregen geen steun van de Nederlandse regering omdat het Marokkaanse koningshuis een belangrijke bondgenoot was van de EU en de VS tegen revolutionair links en bevrijdingsnationalisten. Tegenwoordig maakt de nieuwe koning Mohammed VI zich weer onmisbaar voor het Westen via zijn inzet tegen moslimfundamentalisme. Zonder Europese steun was de Marokkaanse dictatuur hoogstwaarschijnlijk allang verdwenen.

Moedertaal

Omdat de Amicales niet erg geliefd waren, richtte Hassan II in 1982 de Unie van Marokkaanse Moslim Organisaties in Nederland (UMMON) op, met vrijwel dezelfde doelstellingen. De Unie wilde onder meer dat moskeeën hun contacten zouden verbreken met Nederlandse organisaties en dat Marokkaanse vrouwen zich verre zouden houden van hun Nederlandse seksegenoten. Uiteindelijk lukte het Hassan gelukkig ook via de nieuwe organisatie niet om de Nederlandse Marokkanen eronder te houden. Inmiddels hebben de meeste moskeeën zich losgemaakt en worden gebedsdiensten ook nauwelijks nog afgesloten met het verplichte gebed voor de koning, die zichzelf benoemd heeft tot hoofd van alle Marokkaanse moslimgelovigen.

De meest recente pogingen om invloed te houden op de migranten, vluchtelingen en hun kinderen hebben dus vooral een cultureel jasje. De Marokkaanse regering wil “de eigen identiteit” van de gemeenschap in Nederland bevorderen, wat er feitelijk op neer komt dat die zichzelf meer moet gaan zien als Arabisch, islamitisch en Marokkaans. Daarom zouden migrantenkinderen allemaal Arabisch moeten leren, volgens de Marokkaanse regering hun “moedertaal”. Maar de meeste Marokkaanse migranten in Nederland komen uit gebieden waar Berbertalen gesproken worden. Het Hassanfonds is daarom niet erg welkom bij Nederlandse Marokkanen en heeft zodoende relatief weinig invloed. Rabbae ergert zich er bovendien aan dat de Marokkaanse regering geld steekt in dit soort cultureel imperialistische plannen, terwijl volgens een recent rapport van de Wereldbank het onderwijs in Marokko zelf tot het slechtste ter wereld behoort.

Charme

Omdat zijn vader Hassan bijzonder impopulair was, is zoonlief Mohammed VI begonnen met een charme-offensief. Hij heeft persoonlijk een Raad van Marokkanen in het Buitenland opgericht die advies mag geven over problemen die migranten met “het moederland” hebben. Ook zo hoopt hij de banden aan te halen. Vier Marokkaanse Nederlanders doen mee, de historica Nadia Bouras, de activist Mohamed el Ouafassi, de imam Khemmar El Bakkali en de vroegere KMAN-voorzitter Abdou Menebhi. Die hebben er kennelijk geen moeite mee handen te schudden met het hoofd van de uiterst gewelddadige familie die Marokko al decennialang leegplundert.

Zoals heel wat migranten zich hebben uitgesproken tegen de gedwongen inburgering door de Nederlandse regering, hebben ook progressieve Marokkaanse en Turkse zelforganisaties en samenwerkingsverbanden aangegeven geen behoefte te hebben aan de bemoeienissen van hun landen van herkomst. De Marokkaanse Nederlanders hebben Ameur bijvoorbeeld te kennen gegeven dat ze prima in staat zijn om zelf hun taallessen te organiseren. Migrant, vluchtelingen en hun kinderen vormen op de een of andere manier een probleem voor regeringen, en misschien zelfs een gevaar omdat ze zich niet volledig willen binden aan één staat en zich in die zin onafhankelijk opstellen. Ook vormen ze een klasse op zich, voor de rijke landen onmisbaar om lagelonen-banen op te vullen, en voor de arme landen onmisbaar om financieel te overleven. Staten bakkeleien daarom over wie deze mensen cultureel mag indoctrineren en beheersen. Maar dat ze goed moeten integreren in de arbeidsmarkt en zich nuttig moeten

maken, daarover zijn alle staten het eens. Net zoals ze het erover eens zijn dát ze onder controle gehouden moeten worden. Want op onafhankelijke bevolkingsgroepen, of zelfs bewegingen van onderop, zit vanzelfsprekend geen staat of regering te wachten.

Eric Krebbers

Noten

1. “*Geen assimilatiepolitiek, niet in Nederland en niet in Turkije*”, Doorbraak. Op: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu/content/view/30/4/>.
2. “*Hassans tentakels*”, Petra Schultz en Eric Krebbers. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/00781p47.htm>.

Cordon sanitaire tegen anti-racisme

Ruim drie jaar racistisch geraaskal van Geert Wilders en zijn Partij voor de Vrijheid (PVV) hebben geleid tot een cordon sanitaire door politici en media. Maar dan wel een boycot die is bedoeld om Wilders te beschermen tegen anti-racisten en andere critici, zo bleek uit de gang van zaken rond de manifestatie van Nederland Bekent Kleur op 22 maart 2008.

Foto: Mona van den Berg

Manifestatie tegen racisme op 22 maart 2008 op de Dam.

CDA-er Doekle Terpstra kwam als eerste met een initiatief tegen de “verWildering”.¹ Om de belangen van de BV Nederland te beschermen stond de gegoede “autochtone” middenklasse onder zijn leiding op tegen Wilders’ haat-propaganda. Ondanks de elitaire opzet en het ontbreken van fundamentele kritiek op racisme en rechts-populisme was het toch een belangrijk moment. Eindelijk was er eens een ander geluid te horen dan het gedram van Wilders. Terpstra’s “Benoemen en bouwen” werd echter onmiddellijk afgefakkeld door partijgenoten, de andere partijen, de vakbonden en de media. Het zou een aanval op de persoon zijn, en het debat zou alleen in het parlement en niet daarbuiten moeten worden gevoerd. Een reactie die kenmerkend is voor de houding van parlementair en opiniemakend Nederland. De enorme verrechtsing, gecombineerd met een doorgeslagen vrijheid van meningsuiting voor racisten, heeft geleid tot een onthutsend cordon sanitaire tegen de critici van Wilders.

Extremist

Het afgelopen jaar zijn er veel aanklachten ingediend tegen Wilders, die geen betoog lijkt te kunnen houden zonder racistische opmerkingen of plannen. Zo’n 15 jaar geleden zou hij zeker al veroordeeld zijn geweest wegens discriminatie. De beslissing om een strafzaak te beginnen ligt bij het Openbaar Ministerie, maar tot nu toe heeft het geen enkele klacht tegen Wilders in behandeling genomen.

Anderzijds onderneemt de politie wel actie tegen mensen die tegen Wilders protesteren. Op 12 januari 2008 stond een aantal leden van de Internationale Socialisten (IS) met actiestickers tegen Wilders op de Dam in Amsterdam. Daarop was het Kamerlid afgebeeld met de tekst “Extremist brengt u en de samenleving ernstige schade toe”. De IS-ers werden opgepakt wegens “belediging van een Kamerlid”. Pepijn Brandon van de IS: “Het is wel tekenend: een politicus als Wilders mag wekelijks moslims voor extremisten uitmaken, maar als iemand dat dan terug roept, komt de politie eraan te pas.” Wilders vond overigens zelf dat de poster wel moest worden toegestaan wegens de vrijheid van meningsuiting. Hij noemde de IS wel “een abjecte club met een walgelijke boodschap”. De dag erop stonden de IS-activisten er weer, ditmaal samen met GroenLinks-Kamerlid Tofik Dibi. Weer werden ze opgepakt, onder grote belangstelling van de media. Het OM kreeg veel kritiek. De activisten werden vervolgens snel en zonder vervolging weer vrijgelaten.²

Rotte vis

Het SP-kaderblad “Spanning” van februari 2008 was onder het motto “Wat Wilders wil” in zijn geheel gewijd aan de rechts-populist en vooral gericht tegen zijn sociaal-economische plannen. Bij de presentatie van het blad trok partijleider Jan Marijnissen fel van leer tegen Wilders en Verdonk. Hij noemde Wilders “levensgevaarlijk” en trok zelfs een lijn naar het Zuid-Afrikaanse apartheids-systeem en de rassenscheiding in de VS tot in de jaren 60. Wilders “maakt een ongeoorloofd onderscheid tussen mensen”. Wat hij doet, “is puur discrimineren”.

De kritiek kwam wel erg laat en was voornamelijk sociaal-economisch van aard. Toch was het verheugend dat een linkse partij in het parlement eindelijk eens actie ondernam tegen het rechts-populisme. Irritant genoeg kwam de belangrijkste tegenaanval niet van Wilders zelf of van andere rechtsen, maar van GroenLinks. De “liberaal van het jaar 2006” Femke Halsema haalde met haar column “Mag de testosteron uit het debat?” uit naar zowel Wilders als Marijnissen.³ Nadat ze in debatten tegen Wilders voornamelijk afwezig was geweest, verlaagde ze zichzelf deze keer tot een aanval op de enige linkse partij die zich wel expliciet uitsprak tegen de PVV. Ze had

voornamelijk procedurele en depolitiserende kritiekpunten, gebaseerd op hoe de dames en heren politici met elkaar om zouden behoren te gaan. “Laat ik op mijn beurt dan tegen jullie zeggen dat ik het afschuwelijk vind dat het democratische debat zo vervuult. Dat diskwalificeren de plaats inneemt van argumenteren. En dat politieke leiders zonder enige terughoudendheid of gêne elkaar uitmaken voor rotte vis.” Om te eindigen met: “Als extremisme (links, rechts of religieus) de bedreiging is waar we aan bloot staan, dan moeten rede en redelijkheid het antwoord zijn. Zou dat lukken?” Als dit soort “rede en redelijkheid” het GroenLinks-antwoord op Wilders is, dan hoeft er van die partij in de strijd tegen racisme en rechts-populisme weinig meer te worden verwacht.

Moslimhaat

Begin 2008 besloten activisten samen met Nederland Bekent Kleur (NBK) een massaal protest te gaan organiseren tegen racisme. In het kader van 21 maart, de internationale dag tegen racisme, organiseerde NBK daarom op 22 maart in Amsterdam een grote manifestatie. In de oproep stond: “Het is tijd om kleur te bekennen - tegen racisme, vóór solidariteit. We kunnen niet langer stil blijven. In Nederland heerst een klimaat van angst en haat, een verdeelde samenleving van “wij” tegenover “zij”, en een toename van racisme en islamofobie.”

Als sprekers stonden op het programma Ruben Severina, voorzitter van de Antilliaanse organisatie MAAPP, de oud-politici Mohamed Rabbae (GroenLinks), Hedy d’Ancona (PvdA) en Hans Dijkstal (VVD), en IS-activiste Miriyam Aouragh. Ook van de partij was een afvaardiging van de schoonmakers die onlangs met succes hebben gestreden voor een betere CAO. Verder was het de bedoeling dat er een petitie tegen “de intolerante en discriminerende standpunten van de PVV” aangeboden zou worden aan Halsema, SP-Kamerlid Sadet Karabulut en PvdA-Kamerlid Khadija Arib. Ondanks eerdere toezeggingen lieten ze een paar dagen voor de manifestatie plots gezamenlijk weten niet naar de manifestatie te komen. De actie zou volgens hen uitsluitend tegen Wilders en zijn film “Fitna” zijn gericht en niet tegen racisme in het algemeen. En daar hadden ze geen trek in. Dat standpunt sloeg nergens op, want “Fitna” was door de organisatie niet eens genoemd en de manifestatie stond juist in het teken van de internationale dag tegen racisme. Dat Wilders natuurlijk wel meegenomen wordt bij de strijd tegen racisme is niet meer dan logisch, aangezien hij met zijn moslimhaat een dominante rol speelt in het heersende racistische klimaat.

Achterban

Terwijl de politici massaal afhaakten, groeide het comité van aanbeveling aan tot ruim 50 bekende Nederlanders, waaronder stand-up comedian Jörgen Raymann, oud-burgemeester Ed van Thijn, voetbaltrainer Foppe de Haan en cabaretier Youp van ‘t Hek. De manifestatie kreeg maar weinig publiciteit, tot de kranten op 20 maart ineens kopten “Kamer boycot Nederland Bekent Kleur” en “Kamerleden komen niet”. In afhakende politici was men kennelijk wel geïnteresseerd. Politieke partijen kregen dan ook volop de ruimte om hun gal te spuwen over de manifestatie. Op een enkele opmerking na - in een interview of het parlement - zwegen politici in alle toonaarden over Wilders’ racisme. Maar anti-racisten lustten ze rauw, zo bleek na hun afzegging. “Demonstreren doe je tegen ideeën, niet tegen personen”, riep Karabulut. “Nederland Bekent Kleur is tegen polariseren, maar doet dat nu zelf ook. Het heeft allemaal iets ophitserigs”, beweerde een kwaadaardige Arib.⁴ Om te vervolgen met: “Het gaat om anti-racisme, niet om anti-Wilders. Aan die aanval doen we niet mee.” GroenLinks was eerder al een stap verder gegaan en had Wilders zelfs hulp aangeboden bij het lanceren van zijn racistische film.

Uit de illegaliteit

Permanent gevangen

De 43-jarige Abu vluchtte in 2001 vanuit Burkina Faso naar Nederland. Omdat hij pas na 1 april van dat jaar asiel aanvraag, komt hij niet in aanmerking voor het generaal pardon. Zijn eerste aanvraag werd via de snelle 48-uursprocedure afgewezen. Hij ging echter met succes in beroep. De rechter verwees de zaak terug naar de IND. De nieuwe procedure werd helaas een ramp omdat VluchtelingenWerk een belangrijke brief niet opstuurde. Daardoor werd zijn beroep te laat ingediend en werd hij niet-ontvankelijk verklaard. Hij raakte uitgeprocedeerd en moest onderduiken in de illegaliteit. In 2004 begon hij opnieuw met een procedure, ditmaal omdat hij van de autoriteiten in Burkina Faso geen toestemming kreeg om terug te keren. Ook die aanvraag werd afgewezen. Nu zit hij al jaren tussen wal en schip. Hij kan niet vooruit en niet achteruit. Hij kan niet uitgezet worden en hij kan geen verblijfsrecht krijgen. Waar moet hij naar toe? Hoe kan hij een menswaardig leven krijgen?

Gedurende de bijna zeven jaar dat hij in Nederland probeert te overleven is hij inmiddels al drie keer door de politie opgepakt en opgesloten in een illegalengevangenis. In 2003 zat hij zeven maanden gevangen in Ter Apel, in 2004 bijna drie maanden in Tilburg, en in 2007 zeven maanden in Zeist en Alphen aan den Rijn. In totaal zat hij dus bijna anderhalf jaar gevangen. Zonder een strafbaar feit te hebben begaan, alleen omdat hij in Nederland verblijft. Het is de Nederlandse overheid in die tijd steeds niet gelukt om van Burkina Faso een laissez-passer te krijgen om hem te deporteren. De plaatsvervanger van de ambassadeur van Burkina Faso verklaarde schriftelijk dat Abu nooit toestemming zal krijgen om terug te gaan naar zijn land. Abu zit dus voortdurend gevangen in Nederland, zowel binnen als buiten de gevangenis. In de gevangenis zitten vindt hij het ergst. Liever dakloos op straat dan opgesloten in een kleine cel.

De medewerkers van De Fabel van de illegaal kennen Abu nu ongeveer vier jaar. Het gaat steeds slechter met hem, vooral psychisch. Hij zwerft rond en is afhankelijk van hulp die hij krijgt. Samen met een vriend van Abu heeft De Fabel zijn onmenselijke situatie onder de aandacht gebracht van Leidse raadsleden van de PvdA, SP en GroenLinks. De SP-fractie in de Tweede Kamer is ook op de hoogte gebracht. Abu wacht nu gespannen af of deze mensen iets voor hem kunnen betekenen.

Abu is een schuilnaam.

Harry Westerink

De partijen kwamen met allerlei beroerde leugens en excuses om uit te leggen waarom hun politici niet aan de manifestatie wilden meedoen. Deelname zou een protest zijn tegen een film die op dat moment nog door niemand gezien was. Wilders zou nu eenmaal een collega-Kamerlid zijn. En het debat zou alleen in het parlement gevoerd moeten worden. Volgens Marijnissen zou de manifestatie “een solistische” actie zonder achterban zijn. Maar juist de linkse partijen probeerden doelbewust om die achterban zo klein mogelijk te houden door te weigeren mee te helpen mobiliseren.

Van onderop

De verslaggeving over de manifestatie was bedroevend. Het zou een mislukte actie zijn geweest van de laatste 1.300 anti-racisten in Nederland die Wilders probeerden te demoniseren. Arib kreeg nogmaals alle ruimte om te verklaren waarom zij er niet bij was. “De organisatie mag wel bij zichzelf te rade gaan. Het is een gemiste kans dat ze de demonstratie zo tot Wilders hebben versmald. Vroeger had Nederland Bekent Kleur een veel groter draagvlak.”¹⁵ Wilders reageerde vanzelfsprekend verheugd op het negatieve nieuws over “de haatmanifestatie”.

Anti-racisme zit in een verdomhoekje en de protesten tegen het racistische klimaat moeten tegen de stroom in worden opgebouwd. Niettemin werd de manifestatie bezocht door een paar duizend mensen. Dat was een duidelijke boodschap aan Wilders en andere racisten, en tevens een signaal aan de linkse partijen en hun beschermende houding naar Wilders toe. Die partijen durven niets te doen omdat ze bang zijn om stemmen aan Wilders te verliezen. En omdat ze het protest graag in eigen hand houden en geen autonome anti-racistische beweging van onderop willen zien groeien. Veel van de deelnemers aan de manifestatie stemmen normaal gesproken op deze partijen en die waren dan ook terecht teleurgesteld. Gesterkt door de manifestatie kunnen ze druk opbouwen en ervoor zorgen dat het cordon sanitaire tegen anti-racisten wordt doorbroken. Dan kunnen de PVV, Verdonks Trots Op Nederland en andere racistische stromingen met meer kans op succes worden bestreden.

Sandor Schmits

Noten

1. “Redelijke mensen tegen verWildering”, Sandor Schmits en Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11401f91.htm>.
2. “Geen vervolging maar verbazing over arrestaties”. In: Trouw, 15.1.2008.
3. “Mag de testosteron uit het debat?”, Femke Halsema. Op: Halsema-website <www.femkehalsema.nl/2008/02/24/mag-de-testosteron-uit-het-debat>.
4. “Kamer boycot Nederland Bekent Kleur”, Jaap Folkerts. In: De Telegraaf, 20.3.2008.
5. “Kleur bekennen tegen Wilders”, Marieke Monden. In: Het Parool, 25.3.2008.

Manifestatie tegen racisme op 22 maart 2008 op de Dam.

De rest van Wilders’ politieke agenda

Wat Wilders voor heeft met moslims, vluchtelingen en migranten is inmiddels wel duidelijk. De PVV-leider wil hen degraderen tot tweederangs burgers en het liefst het land uitgooien. Maar het racistische parlamentslid heeft ook voor de “autochtone” bevolking een hoop rampspoed in petto, met uitzondering van de rijken. Een beknopt overzicht, aan de hand van de moties die de extreem-rechtse PVV indiende.

- De PVV wil een “vlaktaks” invoeren waardoor de rijken veel minder belasting gaan betalen. Zodoende krijgen overheden minder geld te besteden in bijvoorbeeld zorg en onderwijs.
- De PVV wil de volledige hypotheekrentetrek handhaven. Ook daar profiteren vooral de rijken van.
- De PVV is er op tegen dat de regering fiscale maatregelen tegen gokondernemers neemt om gokverslaving tegen te gaan.
- De PVV wil minder controle op ondernemers.
- De PVV wil niet dat de regering Europese afspraken maakt om het broeikaseffect terug te dringen.
- De PVV wil dat rechters en politiechefs rechtstreeks gekozen gaan worden door de bevolking. Door de toenemende invloed van het law and order-denken van het rechts-populisme zal de rechtsspraak dan verharder en de repressie verder toenemen.
- De PVV wil dat de overheid geen ambtenaren meer aanneemt met een dubbele nationaliteit. Ook wil de partij mensen met een dubbele nationaliteit weren uit de regering en de Tweede Kamer.
- De PVV wil in navolging van de VS minimumstraffen invoeren, en daders na drie geweldsmisdrijven automatisch levenslang geven.
- De PVV wil zwervers en bedelaars tewerkstellen in een rijkswerkinrichting.
- De PVV wil 50 procent minder ambtenaren. Daardoor zullen honderdduizenden mensen hun baan verliezen en aangewezen raken op een uitkering.
- De PVV wil bezuinigen op de uitkeringen voor arbeidsongeschikten. Ook de werkloosheidsuitkeringen moeten fors omlaag, en werklozen moeten nog moeilijker een bijstandsuitkering kunnen krijgen. Uitkeringsgerechtigden moeten zich van de PVV elke dag melden bij een overheidsinstantie.
- De PVV wil vakbonden aanpakken, CAO’s niet langer bindend verklaren voor een hele sector, en het ontslagrecht veranderen zodat werknemers makkelijker ontslagen kunnen worden.
- De PVV wil het minimumloon afschaffen waardoor de lonen van ondergewaardeerde banen nog verder omlaag zullen gaan.
- De PVV wil meer marktwerking in de zorg. Dat leidt niet alleen tot hogere premies, maar ook tot een zorgstelsel waarbij de rijken betere zorg krijgen dan de armen.
- De PVV wil het ministerie van Onderwijs afschaffen. Wie dan de onderwijszaken moet regelen vermeldt de partij niet.
- De PVV wil niet meer geld uitgeven aan de wachtlijsten in de zorg.
- De PVV wil dat Nederlandse taaleducatie voor kinderen met een achterstand door de ouders zelf betaald wordt.
- De PVV wil dat de tv-zender Nederland 1 wordt verkocht en wil de Wereldomroep opdoeken.
- De PVV wil de files aanpakken, maar wil geen tolheffingen, geen rekeningrijden en geen trajectcontroles. Wel wil de partij meer geld uitgeven aan nieuwe en bredere wegen. De PVV heeft ook geen enkel voorstel om het openbaar vervoer te verbeteren.
- De PVV wil niet dat afspraken over de luchtkwaliteit en volksgezondheid ten koste gaan van de mobiliteit. De partij wil de nieuwe vliegbelasting dan ook meteen afschaffen.
- De PVV wil het Europees Parlement afschaffen.
- De PVV wil een op Guantánamo Bay gebaseerd detentiecentrum waar “potentiële terroristen” preventief opgesloten moeten worden.
- De PVV wil de ontwikkelingssamenwerking terugbrengen van 0,8 tot 0,15 procent van het nationaal inkomen.
- De PVV wil dat vrouwen voortaan zelf moeten betalen voor een abortusbehandeling. Zo wil de partij “losbandig” gedrag van vrouwen tegengaan.

Gerrit de Wit

Amsterdams stadsdeel steunt Turkse nationalisten

Uit onderzoek van de Onderzoeksgroep Turks extreem-rechts blijkt dat het Amsterdamse stadsdeel Zeeburg nog steeds subsidies en leningen geeft aan de extreem-rechtse Turkse Grije Wolven. De linkse groepering Doorbraak kroop in de pen en riep de Amsterdamse raadsleden en Zeeburgse deelraadsleden op om daar een einde aan te maken.

Grijzen Wolven-bolwerk aan de Zeeburgerdijk in Amsterdam.

Kantoor van stichting Tükem.

De Grije Wolven-organisaties in Zeeburg zijn aangesloten bij de Turkse Federatie Nederland (TFN), een mantelorganisatie van de extreem-rechtse Turkse Partij van de Nationalistische Actie (MHP). De Grije Wolven zijn sterk gekant tegen de integratie van Turkse Nederlanders omdat zij dat zien als een onaanvaardbare aantasting van hun Turkse identiteit. Haat tegen bijvoorbeeld Koerden, Armeniërs en linkse Turken voert verder de boventoon. Ook hebben Grije Wolven openlijke verbindingen met het criminele milieu in Turkije en Europa. Met de door Zeeburg verstrekte subsidies verstevigen de TFN-organisaties hun structuren en positie in de Turkse gemeenschap en organiseren ze activiteiten waarbij deelnemers geconfronteerd worden met de uiterst-rechtse nationalistische ideologie.

Geldelijke steun

De Zeeburgse Grije Wolven-organisaties zijn gevestigd in het complex aan de Zeeburgerdijk 115-119. Dat complex wordt eind jaren 90 voor slechts een gulden door de gemeente aan de Grije Wolven verkocht, die zo permanente huisvesting verwerven. Vandaag de dag biedt het Wolvenbolwerk onderdak aan onder andere het landelijke hoofdkwartier van de TFN, de Ulu Camii-moskee, het Cultureel Vrouwen Centrum Kübra en het Turks Sociaal Cultureel Centrum Tükem. De laatste drie staan allen op een ledenlijst van de TFN. Uit onderzoek van de Onderzoeksgroep Turks extreem-rechts blijkt dat de verschillende organisaties in het complex door de jaren heen voor tonnen euro's aan subsidies ontvangen, exclusief de kosten voor gesubsidieerde banen.¹ Zo ontvangt Tükem in 1997 49.246 gulden en in 1998 52.522 gulden. Daarna wordt de structurele subsidie stopgezet, omdat Tükem de boekhouding al jaren niet op orde heeft en omdat het in de ogen van de deelraad "te weinig een brugfunctie vervult". Ook de structurele subsidie aan Kübra vervalt. Beide organisaties ontvangen daarna echter nog wel projectsubsidies en leningen van de deelraad. Zo krijgen ze in 1999 5.000 gulden voor een volksdansmanifestatie. Ook in 2000 en 2001 ontvangt Tükem weer 5.000 gulden aan projectsubsidies. En in 2003 krijgt Tükem weer een projectsubsidie toegekend van 1.200 euro.

In 2006 komt het Wolvencomplex financieel in grote problemen, mede door wanbeheer en het uitblijven van structurele subsidies. Er dreigt dan ook een executoriale verkoop van de panden. Maar dan grijpt Tükem in. Hun adviseur en tevens Zeeburgs VVD-deelraadslid Yasar Arik misbruikt zijn positie en spant het Dagelijks Bestuur van Zeeburg voor zijn kar om bij de gemeentelijke kredietbank een lening los te peuten van 35 duizend euro. De stadsdeelraad wordt daarbij volkomen gepasseerd. Met vallen en opstaan weten de nationalisten het bedrag uiteindelijk wel weer terug te betalen, maar feit is dat de financiële draagkracht van het Wolvenbolwerk zeer wankel is.

Protest

De bevindingen van de Onderzoeksgroep Turks extreem-rechts waren voor Doorbraak aanleiding om een protestbrief te schrijven

aan Amsterdamse politici. Daarin maakt men ook melding van het door Tükem in maart 2008 in Beverwijk georganiseerde muziekfestival waar vooraanstaande Grije Wolven-muzikanten optraden.² Doorbraak beklagt zich er in de brief over dat het stadsdeel door subsidies en het verstrekken van leningen het Wolvenbolwerk overeind houdt. "Daarmee draagt het stadsdeel, onbedoeld, bij aan het uitdragen van een gedachtegoed dat gebaseerd is op extreem-rechts Turks nationalisme. Hierdoor wordt de integratie van Turkse Nederlanders tegengegaan." Doorbraak is verder van mening "dat een gemeente principieel geen subsidies behoort te geven aan extreem-rechtse nationalist die structureel andere bevolkingsgroepen discrimineren". Men herinnert de raadsleden eraan dat de gemeente Amsterdam begin jaren 80 al weigerde organisaties te subsidiëren die "direct of indirect contacten onderhouden met fascistische organisaties zoals de Grije Wolven en de MHP". Doorbraak roept de raadsleden dan ook op om geen steun meer te geven aan de Turkse extreem-rechtse nationalist op de Zeeburgerdijk.

Naïef

Inmiddels heeft een aantal Zeeburgse deelraadsleden gereageerd op de protestbrief.³ SP-fractievoorzitter Mark van Dongen plaatst vraagtekens bij de verstrekte lening en subsidies. Hij vindt het vooral "dubieus dat een raadslid met nauwe banden met Tükem even een handjeklap-regeling met een wethouder kan maken. Hoezo transparantie van bestuur?" Verder stelt Van Dongen "dat organisaties met banden met de Grije Wolven geen cent overheidssteun horen te krijgen", maar hij is er nog niet helemaal van overtuigd dat dit bij Tükem het geval is.

De Zeeburgse VVD-fractievoorzitter Dirk Hanke heeft naar aanleiding van het concert in Beverwijk ook kritiek op Tükem.⁴ Hij vindt het "ongelukkig" dat daar Grije Wolven-muzikanten hebben opgetreden en hij noemt Tükem dan ook "naïef". Maar verder was er met het feest volgens hem niets aan de hand. Na geconfronteerd te zijn met foto's van het concert, waar de Grije Wolven-symboliek vanaf spat, stelt Hanke dat deze feiten nieuw voor hem zijn en dat hij de kwestie verder zal onderzoeken.

Gerrit de Wit

Noten

- ¹ "Grije Wolven in Nederland subsidieland." Op: Onderzoeksgroep Turks extreem-rechts-website <www.xs4all.nl/~afa/comite/artikel/artikel152.html>.
- ² "Protest tegen Grije Wolven." Op: Doorbraak-website <www.doorbraak.eu/content/view/32/4/>.
- ³ "SP: Geen band met Grije Wolven", Mark van Dongen. Op: Zeeburg.nu-website <www.zeeburg.nu/index.php/site/comments/sp_geen_band_grije_wolven/>.
- ⁴ "Zeeburg moet stoppen met steun aan Grije Wolven." Op: Nieuws uit Amsterdam-website <www.nieuwsuitamsterdam.nl/2008/04/grije_wolven.htm>.

Beverwijk als vrijplaats voor Grije Wolven

Op 23 maart 2008 organiseerden de Grije Wolven een zogeheten Nevruz-viering in Beverwijk. Het was alweer de tweede bijeenkomst in een maand tijd van deze extreem-rechtse beweging, verbonden aan de Turkse Partij van de Nationalistische Actie (MHP). Beverwijk groeit daarmee uit tot een vrijplaats voor Grije Wolven.

Kantoor van de Turkse Federatie Nederland.

De Nevruz-bijeenkomst is volgens de Onderzoeksgroep Turks extreem-rechts een poging om het Koerdische nieuwjaarsfeest Newroz van 21 maart in Turks vaarwater te trekken. "In de visie van Grije Wolven bestaan er immers geen Koerden en ook geen separatistische feesten." Al eerder in de maand, op 2 maart, organiseerden de Grije Wolven-stichtingen Tükem en Bozok uit Amsterdam een "culturele bijeenkomst" in Beverwijk voor aanhangers van de Turkse Federatie Nederland (TFN), de mantelorganisatie van de Grije Wolven. Plaats van handeling was, niet geheel toevallig, partycentrum Aladdin, in handen van de Turkse Beverwijker Faiz Yerlibuçak. Die kwam in 1997 als raadslid in opspraak vanwege zijn voorliefde voor de ideologie van de Grije Wolven. De Onderzoeksgroep informeerde de Beverwijkse politiek en de lokale media,¹ en drong aan op het treffen van maatregelen om te voorkomen dat op de bijeenkomst racistische en nationalistische uitspraken gedaan zouden worden.

Nationalistische happening

Het protest had geen succes. De gemeente Beverwijk stak de kop in het zand en meldde de Onderzoeksgroep dat "uit de ons ter beschikking staande informatie geen sprake is van een Grije

Wolven-bijeenkomst". De bijeenkomst kon dus ongestoord doorgang vinden. De zaal was tot de nok toe gevuld met 2.000 bezoekers. Zoals te verwachten droop de nationalistische retoriek als vanouds van de toespraken af. TFN-bestuurslid Musa Arslan sprak de aanwezigen toe: "We weten hoe moeilijk Turken het hebben in Nederland, maar al deze problemen kunnen overwonnen worden door Turk te blijven, familiebanden te verstevigen en nationalistische normen en waarden te omarmen!" Volgens een verslag op een Wolven-website raakten de bezoekers daarna in vervoering omdat de zangeres Seval Güles op het podium verscheen in een Osmaans kostuum met daarop 3 halve manen, het symbool bij uitstek van de Grije Wolven.

De zanger Zafer Isleyen hief tijdens de bijeenkomst een loflied op de MHP aan: "Onze partij is de MHP, onze leider is Bahçeli, de Grije Wolf is ons symbool, islam is onze godsdienst, het leidende land is Turkije, wij zijn op weg naar de macht". Het aanwezige publiek zong uit volle borst mee. Ook de zanger Mustafa Yıldızdoğan trad op. Dat is niet verwonderlijk. Hij reist heel Europa door om muzikale bijdragen te leveren aan Grije Wolven-bijeenkomsten. Niet zelden is de Turkse MHP-

Vluchtelingen onder druk met terugkeerprojecten

De meeste steungroepen steken tegenwoordig veel energie in terugkeerprojecten. Zo ook de christelijke stichting Vluchteling Als Naaste (VAN), die afgewezen vluchtelingen via therapieën en indoctrinatie klaarstoomt om te vertrekken richting land van herkomst. Die paternalistische aanpak kan rekenen op warme belangstelling van hulpverleners overal in het land en ook van het ministerie van Justitie.

Mozes als leidraad voor terugkeerprojecten. Plaatje uit het boek “Een waardige weg terug” van stichting Vluchteling Als Naaste.

VAN “is ontstaan uit een klein groepje gelovigen en geestelijken dat vanaf begin 1988 maandelijks in Helmond bijeen kwam om te praten over, te bidden voor en het verlenen van hulp aan medemensen in nood”. Die medemens wordt “niet als minderwaardig beschouwd, maar als een gelijkwaardige naaste die behalve een individueel bestaansrecht ook recht heeft op medemenselijkheid en op zorg en aandacht zoals wij die ook aan onze vrienden geven”. Aldus het VAN-boek “Een waardige weg terug”, dat een kijkje geeft in de keuken van de christelijke terugkeerindustrie. Dat boek werd in november 2007 gepresenteerd tijdens een VAN-symposium. Daar werd ook wetenschappelijk onderzoek bekend gemaakt waaruit blijkt dat het met de meeste teruggekeerde vluchtelingen economisch en sociaal slecht gaat. Velen hebben na terugkeer geen baan, terwijl ze die wel hadden voordat ze naar Nederland vluchtten. Ook VAN kan deze vluchtelingen na terugkeer geen werk en dus geen toekomst bieden.

Externe druk

Naïef en wereldvreemd zijn de zelfbenoemde “barmhartige Samaritanen” van VAN in elk geval niet. Ze beseffen maar al te goed waarom mensen vluchten. “Zoals water en wind zich altijd verplaatsen van hoog naar laag, zo vindt er thans een asieltrek plaats van landen met een hoge repressie en een geringe vrijheid naar landen met een lagere repressie en een grotere vrijheid. Niet geheel toevallig zijn die vrijere landen ook economisch voorspoediger en kansrijker.” Opvallend is dat VAN kritiek levert op de term “vrijwillige terugkeer”. Dat is “een vriendelijk klinkend en ogend, dus graag gebruikt eufemisme. Het verhult elegant een ongemakkelijke waarheid: er zijn maar weinig asielzoekers in ons land die, zonder externe druk en/of stimulus, zouden besluiten tot vrijwillige terugkeer. Men is immers niet zonder goede reden zijn land ontvlucht, of die reden nu ligt op het vlak van veiligheid, bestaans-niveau, vervolging om geloof of politieke gezindheid, gebrek aan vrijheid van meningsuiting of een combinatie daarvan. Het ligt dus voor de hand dat de meerderheid der “vrijwillige” terugkeerders die vrijwilligheid niet uit eigen beweging genereert.” Volgens VAN is “het begrip “vrijwillige terugkeer” jegens betrokkenen eigenlijk niet meer dan een legitimerende Nederlandse benaming voor een proces dat op Nederlands initiatief wordt gestart, op basis van Nederlandse belangen, argumenten en stimuli”.

VAN wijst de dwang die achter “vrijwillige terugkeer” zit, echter niet af, maar past die zelf ook toe. De stichting zet afgewezen vluchtelingen “op basis van Nederlandse belangen, argumenten en stimuli” onder druk om terug te gaan naar landen “met een hoge repressie en een geringe vrijheid”. Ze krijgen namelijk alleen onderdak via VAN, als ze zich voldoende bereid verklaren om op te hoepelen. Daarbij waarschuwt VAN dat “begeleider en cliënt” zich er goed bewust van moeten zijn “dat de keus niet is: “weggaan of blijven”, maar “groepsgewijs gedwongen vertrek” of “goed voorbereid individueel vertrek”; niet als afgewezen asielzoeker, maar als iemand die jaren in het buitenland heeft gewoond.” VAN stelt “geen valse hoop” te geven. “Met grote overtuigingskracht moet de deelnemers aan het terugkeerproject worden duidelijk gemaakt dat ongewijzigde voortzetting van de bestaande situatie in Nederland niet verantwoord is en dat men op basis van deze bevinding een ingrijpende maar constructieve beslissing ten aanzien van de eigen toekomst moet nemen.”

Positivo-gesprekken

Die “overtuigingskracht” zou onder meer uitgaan van een film over “de bijbelse figuur Mozes”. Die wordt als leidraad gebruikt bij groepsbijeenkomsten voor de vluchtelingen. Mozes zou namelijk net als hen door de woestijn hebben gedood en ook nergens hebben mogen blijven. Na afloop van de film licht een VAN-medewerker verder toe: “We zagen dat Mozes in een land terecht kwam en dat de dochters van zijn gastheer allemaal wel met Mozes wilden trouwen. Maar Mozes kiest dan niet voor een gemakkelijk leven, hij gaat terug naar zijn eigen volk. Wat jullie situatie betreft, die is zeker moeilijk omdat jullie geen contact meer met je eigen volk hebben, jullie hebben echt afscheid van jullie eigen volk moeten nemen. Daarom is het altijd van belang om contact te houden met je thuisland. Op het moment dat je dat niet doet, kom je met jezelf in conflict, dan bots je met jezelf. Dan verloochen je een beetje je afkomst.” Ook wordt tijdens dit soort terugkeersessies nog een andere film vertoond, “Wie van de zes”. Daarbij “mogen” de vluchtelingen “nu eens zelf voor IND-beslisambtenaar spelen en bepalen wie mag blijven en wie terug moet”. Het is godgeklaagd dat VAN vluchtelingen vlak voor hun

uitzetting in het kader van een rollenspel dwingt om in de huid te kruipen van de ambtenaren die hen hebben afgewezen en van hen verlangt om zelf ook eens vluchtelingen af te wijzen.

De deelnemers wordt verder ingeprent “dat, indien men elke keer iets nieuws uitprobeert in de aanvraagprocedure voor een verblijfsvergunning, men een aantal jaren van het leven verliest aan (achteraf beschouwd) zinloze activiteiten”. VAN eist van de vluchtelingen “het besef dat niet eindeloos kan worden gehoopt en gewacht op een verblijfsvergunning. De kans is namelijk erg groot op een gedwongen uitzetting door de Vreemdelingendienst, als men niet meewerkt aan zijn terugkeer.” Op het programma van het VAN-terugkeercircus staan ook positivo-gesprekken over conflicten die allemaal opgelost zouden kunnen worden. “Bedoeling is dat de deelnemers zich realiseren dat niets zo erg is dat ze er niet mee uit de voeten kunnen.”

Kleurpotloden

Spier- en ontspanningsoefeningen, yoga, creatieve therapie en muziektherapie vormen andere onderdelen van het VAN-terugkeerprogramma. Zo moeten vluchtelingen nog net voordat ze uit Nederland worden verwijderd, een workshop volgen met de opdracht om een dier te kiezen waarvan de eigenschappen de vluchtelingen aanspreken, en dat dier afbeelden met behulp van papier, kleurpotloden en stiften. Tijdens de nabespreking legt de creatieve therapeut dan verband tussen de tekenaar en zijn dier. Heeft de vluchteling bijvoorbeeld gekozen voor een neushoorn, dan zou dat zijn wens uitdrukken om vrij, sterk en niet bang te zijn. Is er een dolfin met duiker uitgebeeld, dan zou de dolfin de minister van Vreemdelingenzaken zijn en de duiker de vluchteling die op een beslissing van de overheid wacht en bijna geen zuurstof meer heeft. “Dan gaan we een mandala tekenen. Dit moet met het diepste gevoel. Teken met het oog, niet dat in het hoofd, maar dat in het hart. De coördinator vraagt om het licht te dimmen en rustige muziek op te zetten als achtergrond. De muziek wordt gecombineerd met aromatherapie.”

Raakt de vluchteling geïrriteerd over dit soort hemeltergende spirituele luchtfietsen, dan komt het zijn gemoedstoestand bepaald niet ten goede als hij ook nog een ontspanningsoefening moet volgen, de ogen moet sluiten en weer zo’n zalvende therapeut moet aanhoren. “Stel je voor dat je in het bos bent en ervaar de zon en een lichte bries. Hoor het geluid van de vogels en blijf gewoon ademen. Er komt een paard aan dat begint te spreken en dat je vraagt om met hem mee te gaan; een ritje maken op zijn rug. Aan het eind bij de horizon staat een ligstoel met zachte kussens. Ga daar eens in zitten, daar kun je wegdrimen. Deze oefening kan jullie ook van nut zijn bij toekomstige situaties. Probeer nu langzaam wakker te worden en terug te komen.” Als de vluchteling daarna zijn ogen weer opent, dan blijkt misschien wel dat hij inmiddels een heel ander “ritje” heeft gemaakt, met het vliegtuig namelijk, en vervolgens is gedumpt in een land vol armoede en geweld.

Om dit soort terugkeerprojecten publicitair nog beter te kunnen verkopen wordt vaak geschermd met de lage kosten in vergelijking met deportatie door de overheid. Wetenschapper Anton van Kalmthout, een van de sprekers op het VAN-symposium, rekende voor dat het VAN-terugkeerprogramma hooguit duizend tot tweeduizend euro kost, terwijl de overheid voor een illegaal in een uitzetgevangenis al gauw 48 duizend euro moet betalen. Van Kalmthout vindt dat goed werkende vrijwilligersorganisaties als VAN meer overheidsgeld moeten krijgen. De Dienst Terugkeer & Vertrek (DT&V) van het ministerie van Justitie is dolenthousiast over de Helmondse stichting. DT&V wil niet graag meer geassocieerd worden met treurige uitzetcentra waar ook hele gezinnen gevangen zitten. Het sprookje van de “waardige, respectvolle en menselijke” terugkeer komt de overheid dan ook goed van pas.

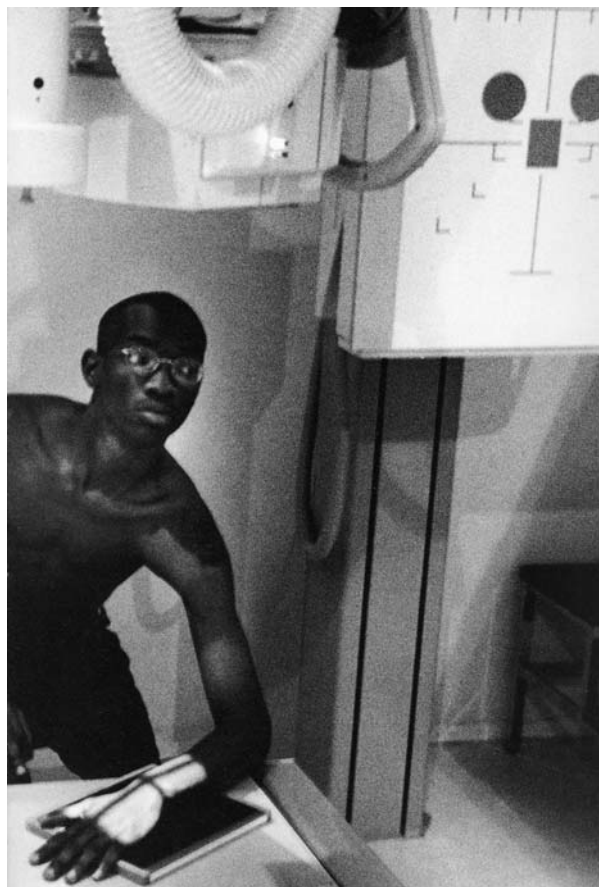
Harry Westerink

Noot

1. “Grijze Wolven-bijeenkomst in Beverwijk”.
Op: Onderzoeksgroep Turks extreem-rechts-website
<www.xs4all.nl/~afa/comite/artikel/artikel151.html>.

Biologische technologie tegen migratie

Steeds vaker worden biologische technieken ingezet bij het weren en selecteren van vluchtelingen en migranten. Vingerafdrukken worden opgeslagen. Botten van minderjarige vluchtelingen worden opgemeten. Familiebanden worden onderzocht met DNA-tests. Huwelijkskeuzen worden bemoeilijkt met eugenetische argumenten. En op visa komen steeds meer biometrische kenmerken.

Vluchteling onder handen genomen door een röntgenapparaat.

De nieuwe biologische technologieën zijn voor de meeste mensen, en dus ook voor vluchtelingen en migranten, volkomen ondoordringbaar. Met uitzondering van vingerafdrukken is het zelfs meestal onduidelijk wat er nu precies gemeten wordt. Het gaat om voor henzelf onzichtbare feiten. Zoals bijvoorbeeld de mate waarin hun sleutelbeen ontwikkeld is. Dat wordt gemeten bij alleenstaande minderjarige vluchtelingen (ama's) om hun leeftijd te bepalen. Of zoals de samenstelling van hun DNA. Dat wordt nagegaan via moleculen in hun bloed of wangslim om mogelijk gezinshereniging tegen te kunnen gaan. Of neem de biometrische foto's die exact de afstand tussen punten in hun gezicht meten. Individuele migranten en vluchtelingen zullen het gevoel hebben te staan tegenover apparaten die op onnavolgbare wijze gegevens over hen produceren.

De biologische technieken verleggen ook de nadruk van de sociale naar een biologische realiteit. Een kind dat is verwekt door een andere vader of die is opgenomen uit een andere familie omdat zijn ouders in een oorlog zijn gedood, zou mogelijk na een DNA-test door de autoriteiten niet meer gerekend kunnen worden tot het gezin waarbij het tot nu toe opgegroeid is. Op die basis zou de overheid gezinshereniging kunnen afwijzen. Zo kan biologische techniek de sociale realiteit veranderen. Een kind wordt opeens buiten het gezin geplaatst. Een vrouw moet opeens uitleggen wie de verwekker is van haar kind. Ondanks deze overduidelijke nadelen zijn biologische technieken sterk in opmars in de Europese migratiebeheersingsregimes.

Tapijt

Het botonderzoek bij minderjarigen is in Nederland het meest omstreden, zowel maatschappelijk als wetenschappelijk. Om te bepalen of ze wel echt minderjarig zijn, en dus echt niet geweigerd mogen worden, onderwerpt de IND ama's aan een botonderzoek. Met röntgenfoto's van het sleutelbeen zou objectief-wetenschappelijk vast te stellen zijn of een vluchteling werkelijk jonger is dan 18 jaar. Die zou dan namelijk onvolgroeide of "niet-uitgerijpte" sleutelbeenderen moeten hebben. Daarover zegt de Amsterdamse Stichting Medisch Advies Kollektief (SMAK): "Het leeftijdsonderzoek is van aanvang af in handen gelegd van één persoon, fysisch antropoloog Harry van der Pas. Hij heeft het leeftijdsonderzoek (mede) geïnitieerd, voert het uit en is ook verantwoordelijk voor de controle erop. In het nieuwste protocol wordt dan ook uitsluitend gerept over interne controle. Hij heeft elke vorm van externe controle altijd van de hand gewezen als volstrekt overbodig; hij stelt dat men altijd naar een rechter kan stappen. Uit niets blijkt dat hij verstand heeft van radiologische onderzoeken. Maar er is van zijn hand ook geen enkele antropologische studie over dit onderwerp bekend."

"Het IND-leeflijdsonderzoek met gebruikmaking van sleutelbeenfoto's is uniek in de wereld", schreef SMAK ook. "Het wordt alleen in Nederland toegepast. We hebben ons er in de afgelopen 9 jaar zeer grondig in verdiept en wij brengen de heer Van der Pas, antropoloog, tot wanhoop. Maar hij wordt volledig beschermd door de IND. Hij is nergens werkzaam. Hij genoot een onbezoldigde aanstelling aan de Universiteit van Tilburg (KUB), waar hij al jaren niet meer werkzaam was. Hij gebruikte de naam van de universiteit wel als hij naar buiten trad en hij gebruikte verouderd postpapier. In 2003 is het hem verboden in het kader van het leeftijdsonderzoek de KUB nog langer te noemen. Het gaat niet alleen om de onmogelijkheid van leeftijdsbepalingen aan de hand van sleutelbeenfoto's, maar ook over de hand-pols-beoordelingen bij de alleenstaande minderjarige vreemdelingen rond 15 jaar. Ook daarover wordt veel wetenschappelijke kritiek onder het tapijt geveegd. In meerdere landen wordt ook dat onderzoek om redenen van onzorgvuldigheid niet gebruikt. In Nederland kan alles."⁷²

Integriteit

De IND doet echter doodleuk of het onderzoek betrouwbaar is. In een scriptie betwistten vier studenten van de Fontys Hogeschool in 2004 de wetenschappelijke onderbouwing ervan. De vier werden vervolgens geïntimideerd, hun conclusies werden aangepast, en de studie werd zelfs uit de bibliotheek verwijderd.³ Ook de Nationale Ombudsman en de Inspectie Gezondheidszorg uitten hun twijfels over de betrouwbaarheid van het onderzoek. Het zou bovendien niet ethisch zijn en de straling van de noodzakelijke röntgenfoto zou schadelijk zijn voor de gezondheid. De toenmalige minister Rita Verdonk stelde een Commissie Leeftijdsonderzoek in om de methoden en procedures van het onderzoek in de gaten te houden. Die bestrijdt echter alle kritiek en jubelt dat dankzij het onderzoek

nu uitgesloten zou zijn dat vluchtelingen ten onrechte als meerderjarig worden aangemerkt. "Ik twijfel niet aan onze integriteit",⁴ zegt commissievoorzitter en VVD-senaatslid Heleen Dupuis zelf. Maar het is de vraag of haar oordeel wel wetenschappelijk en politiek neutraal is, want begin 1999 stelde ze voor om "een tijd" de grenzen te sluiten. "We moeten pas op de plaats maken en aan onszelf denken. Nederland loopt vol, dus moeten we daar wat aan doen. Dat is niet politiek correct, maar het moet gezegd worden."⁵ Ook zei ze eens: "Als je afgewezen asielzoekers niet graag het land uitzet, moet je zorgen dat ze niet binnenkomen."⁶ Eind januari 2006 stapte consultant gezondheidszorg en mensenrechten Loes van Willigen uit de commissie. De andere leden luisterden volgens haar niet naar bezwaren tegen de werkwijze van Van der Pas.

Volgens haar notitie "Immigratie en integratie" van november 2007 wil de VVD het aantal gezinsherenigingen met 80 procent terugbrengen tot niet meer dan 5.000 per jaar. Er zouden daartoe hogere eisen gesteld moeten gaan worden. Kinderen van boven de 16 jaar zouden sowieso niet meer in aanmerking mogen komen, en bij jongere kinderen zouden de ouders via een DNA-test hun ouderschap moeten bewijzen. In Frankrijk is zo'n verplichte DNA-test inmiddels al in de wet vastgelegd. Gezinsherenigers moeten daar aantonen dat de aangegeven verwantschap "een biologische realiteit" is, en daartoe zouden ze een gentest krijgen "aangeboden". Geboortebewijzen zouden te vaak niet aanwezig of vervalst zijn. Zelfs van de grote krant Le Monde kwam daarop kritiek. "De nieuwe regering normaliseert voor buitenlanders een methode die de wetgever tot nu alleen in uitzonderingssituaties wilde toestaan en die voor Fransen een uitzondering blijft." Maar de anti-racistische organisatie MRAP sloot niet uit dat de regering op een dag dezelfde test wel eens verplicht zou kunnen gaan stellen voor bijvoorbeeld alle families die kinderbijslag aanvragen, ook de "autochtone". En dat zou zonder twijfel tot veel verrassingen leiden, schreef MRAP sarcastisch. Zo'n 200 duizend mensen ondertekenden de petitie "Touche pas mon ADN". Dat betekent "Blijf van m'n DNA af", een verwijzing naar de bekende Franse slogan "Ne touche pas à mon pote", ofwel "Blijf van m'n makker af", van de anti-racistische organisatie SOS Racisme. Na alle kritiek beloofde de regering de wet tot 2010 slechts steekproefsgewijs in te voeren om daarna eerst een balans op te maken. Verder zou in een nieuwe versie van de wettekst sterker benadrukt worden dat de gentests "vrijwillig" zijn. Maar het valt te betwijfelen of weigeraars nog veel kans maken op een verblijfsvergunning.

Driedimensionaal

In de toekomst moet elk visum voor de EU biometrische kenmerken van de drager gaan bevatten. In juni 2007 besloten de EU-lidstaten alle biometrische foto's en vingerafdrukken van visumhouders voor het Schengengebied op te gaan slaan in een gigantisch Visum Informatie Systeem (VIS). Daarin zullen de gegevens worden opgenomen van maar liefst 70 miljoen mensen. Zo hoopt de EU eerder uitgezette vluchtelingen of migranten eruit te pikken die opnieuw proberen binnen te komen met een visum op een andere naam. Vooral de ontwikkeling van gezichtsherkenning door camera's zal daarbij erg behulpzaam zijn. De Universiteit Twente is betrokken bij het EU-project 3D-Face, waarbij voor 12 miljoen euro drie jaar hard gewerkt wordt aan verbetering van de mogelijkheden van gezichtsherkenning, zodat ook bij slecht licht, veranderende kleuren of een andere houding herkenning plaats kan vinden. Dat kan dan mooi in vliegtuigen toegepast worden. De EU ontwikkelt namelijk ook speciale camera's en microfoons om passagiers in vliegtuigen voortdurend te observeren. Die controle moet helpen om verdacht gedrag van eventuele terroristen te ontdekken, maar is uiteraard ook te gebruiken om het geluid van scheurende paspoorten en de daarbij horende enigszins angstige gezichtsuitdrukking te herkennen. Het onderzoekswerk wordt gevolgd door de zoveelste ethische commissie, maar biedt geen enkele garantie voor de privacy. D66-Europarlementslid Sophie in 't Veld werd onaangenaam verrast door het project. "Dit onderzoek was het parlement niet echt bekend. Ik vind dat we dringend moeten spreken over de privacy van passagiers." De onderzoekers zelf verwachten dat passagiers zich niet zullen storen aan camera's en microfoons rond hun stoelen. Er hangen immers overal al bewakingscamera's. Over invoering is voorlopig nog niets besloten.

De 3D-Face foto's zijn gepland voor op de volgende generatie paspoorten. Als deze driedimensionale scans dan ook in een centrale database worden opgeslagen, kunnen ze worden ingezet voor gezichtsherkenning door camera's op bijvoorbeeld

treinstations en in winkelcentra. Dan zouden mensen met een verlopen visum er zo uitgepikt kunnen worden en ook alle anderen die om de een of andere reden gezocht worden. Biometrie is sowieso aan een gestage opmars bezig in het dagelijks leven. Tilburgse zwembaden volgden in de zomer van 2006 het voorbeeld van Ridderkerk om alle bezoekers een biometrisch pasje te geven en degenen die zich misdroegen op de zwarte lijst te zetten. Die worden nu reeds bij de balie geweigerd. Bij Ajax, Feyenoord en Vitesse startte in januari 2007 een proef met biometrische toegangscontroles om hooligans te weren. Nog slechts met vingerafdrukken omdat gezichtsherkenning nog te ingewikkeld is bij de verwerking van duizenden bezoekers tegelijk. Desondanks moet op Schiphol de douanecontrole volgens scheidend marechaussee-commandant Beuving snel geautomatiseerd worden. Automatisch afnemen van vingerafdrukken, irisscans en gezichtsherkenning zou moeten voorkomen dat de persoonscontrole vastloopt.

De controle via vingerafdrukken kan overigens problemen geven. Van lang niet iedereen zijn vingerafdrukken goed te herkennen. Metselaars hebben vaak onherkenbare, want afgesleten, vingerafdrukken. De Duitse hackersclub CCC toonde aan dat vingerafdrukken vrij gemakkelijk te vervalsen zijn. De club stuurde in 2008 met hun blad een stukje folie mee, waarop de afdruk staat van de rechterwijsvinger van de Duitse minister van Binnenlandse Zaken Wolfgang Schäuble. Iedereen kan dat folie over zijn vinger plakken en zal dan door scanapparatuur herkend worden als de minister. Schäuble, een groot voorstander van biometrie, was woedend.

Inteelt

In 2002 begonnen allerlei rechtse opiniemakers het argument van “inteelt” in te zetten tegen “importhuwelijken”. Ook het NRC deed mee: “Het nieuwe kabinet wil gezinsmigratie door

huwelijken onder immigranten tegengaan. Daar valt uit het perspectief van integratie veel voor te zeggen. Hier komt het medisch-ethische argument bij. De ouders nemen risico's die het toekomstige leven van hun nageslacht en van henzelf belasten.” In december 2003 vroeg CDA-Kamerlid Mirjam Sterk aan minister Hoogervorst van Volksgezondheid of hij huwelijken tussen neven en nichten niet kon verbieden. Ze kreeg steun van de LPF en de SP die zich kennelijk zorgen maakten om “de toename van inteelt”. De minister antwoordde dat zo’n verbod niet haalbaar zou zijn.

De hele discussie was feitelijk bedoeld om “importhuwelijken” in een kwaad daglicht te stellen. Met een beroep op de medische biologie worden huwelijken tussen Marokkaanse of Turkse neven en nichten steeds verder gecriminaliseerd of gemedicaliseerd. Kinderen uit zulke huwelijken zouden een grotere kans op aangeboren afwijkingen lopen. Kennelijk zijn kinderen met zo’n afwijking voor de betrokken politieke partijen een gruwel, wier geboorte koste wat kost vermeden moet worden. In maart 2008 zei PvdA-Kamerlid Khadija Arib echter dat bloedverwantschap bij “allochtone” ouders niet als een migratieprobleem, maar als een mogelijk gezondheidsprobleem moet worden gezien. Dat naar aanleiding van het RIVM-rapport “Kinderwens van consanguine ouders: risico’s en erfelijkheidsvoorlichting”, dat was gebaseerd op het Generation R onderzoek waarbij 10 duizend Rotterdamse kinderen jarenlang worden gevolgd.⁸ Generation R wordt vooral geprezen als een databank met informatie over “allochtonen”.

Henk Kamps VVD vindt dat huwelijksmigranten voortaan moeten bewijzen dat ze geen neef en nicht van elkaar zijn, bijvoorbeeld via een DNA-test. “Voor Henk Kamp, de geestelijk vader van het project, is het probleem niet de immigratie, maar dat het gros van de betrokkenen geen kans maakt op de arbeidsmarkt”;⁹ reageerde auteur Fouad Laroui, die meteen ook

fijntjes Kamps logica weerlegde dat juist achterlijke mensen neef-nichthuwelijken aangaan. “De grootste Engelse dichter Lord Byron had een relatie met zijn halfzusje en de immer door de VVD aangehaalde filosoof van de Verlichting, Voltaire, woonde samen met zijn nicht.”

Jeroen Breekveldt
(Werkplaats Biopolitiek)

Noten

1. “Selectie met de botte bijl”, Ellen de Waard.
In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10979f62.htm>.
2. “Geen vuiltje aan de lucht”, Pieter Bogaers, 2008.
3. “Argos over botten, minderjarige asielzoekers en de vrijheid van wetenschappelijk onderzoek”. Radio-uitzending op: De ochtenden-website <www.ochtenden.nl/afleveringen/31865395/>.
4. “Immigratie: botten liegen niet”. In: Elsevier, 25.2.2006.
5. “Heleens hemd”, Elsbeth Etty. In: NRC Handelsblad, 6.2.1999.
6. “We redden het niet”, Cor Speksnijder. In: Het Parool, 6.2.1999.
7. “Groeierende rol van gezinsdenken bij bevolkingspolitiek”, Ellen de Waard, Inge van de Velde en Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10861f54.htm>.
8. “Rotterdamse allochtone kinderen gewild onderzoeksobject”, Jeroen Breekveldt. Op: Werkplaats Biopolitiek-website <http://biopolitiek.nl/pivot/entry.php?id=378>.
9. “Zelfs Voltaire woonde samen met zijn nicht”, Fouad Laroui. In: De Volkskrant, 14.11.2007.

Kinderen van “foute ouders” strijden voor verblijfsrecht

Honderden kinderen van vluchtelingengezinnen vallen niet onder het generaal pardon, omdat hun vaders worden verdacht van mensenrechtenschendingen in het land van herkomst. Het comité Foute Kinderen Bestaan Niet (FKBN) komt voor hen op.

Afghaanse meiden in actie tegen de boerka.

Vluchtelingen die worden verdacht van oorlogsmisdaden in eigen land, mogen op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag geen asiel krijgen in een ander land.¹ In Nederland leven ongeveer 750 van dergelijke 1F-ers, vaak al meer dan 10 jaar en samen met hun gezin. Ze zijn meestal uitgeprocedeerd, maar mogen vaak ook niet worden uitgezet. Want bij terugkeer lopen ze het levensgrote risico van vergelding en vervolging. De Nederlandse overheid heeft meestal te weinig bewijs om de 1F-ers ook daadwerkelijk veroordeeld te krijgen. Maar de verdenking van oorlogsmisdaden blijft dan wel bestaan. Daardoor leven de 1F-ers jarenlang in een niemandsland: ze mogen niet blijven en ze kunnen niet terug. Nederland loopt in Europa ver voorop met het uitdelen van het 1F-stempel aan veronderstelde “foute ouders”.

De meeste 1F-ers zijn jaren geleden uit Afghanistan gevlucht. Tot nu toe verdenkt de Nederlandse overheid standaard alle vluchtelingen van mensenrechtenschendingen die in Afghanistan onder het communistische regime in het leger of de geheime dienst de rang van onderofficier of hoger hadden. Op grond van een vaag en veel te algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken gaat het ministerie van Justitie daarbij uit van “het ernstige vermoeden” dat dergelijke personen sowieso allemaal bloed aan hun handen hebben, ongeacht wat ze in Afghanistan daadwerkelijk deden. Het enkele feit dat ze een positie in het Afghaanse staatsapparaat hebben bekleed, vormt voor Justitie al voldoende reden om hen te verdenken van oorlogsmisdaden. Daar kunnen ze zich meestal niet inhoudelijk tegen verdedigen, want het Openbaar Ministerie bouwde geen dossier op en begon ook geen strafzaak.

Nachtmerries

De gezinsleden van 1F-ers zijn jarenlang meegezogen in deze uitzichtloze situatie. Vanwege de 1F-status van een van de ouders heeft de overheid meestal ook de asielaanvragen van de andere gezinsleden afgewezen. Bovendien komen zowel de 1F-ouder als de partner als hun kinderen niet in aanmerking voor het generaal pardon. Ongeveer 20 van deze kinderen hebben in oktober 2007 het comité FKBN opgericht. Ze worden daarbij ondersteund door de kinderrechtenorganisatie Defence for Children International en de katholieke ngo Justitia et Pax. Volgens Defence for Children schendt de overheid het internationale kinderrechtenverdrag door dit soort kinderen tergend lang in de houdgreep te houden omdat hun vader misschien ooit iets fout heeft gedaan.

De meeste bij het comité aangesloten jongeren zijn Afghaans en vrouw. Ze zijn als heel jonge kinderen naar Nederland gekomen en hier opgegroeid tot moderne westerse meiden. Ze hebben nachtmerries over het dragen van een boerka en weigeren terug te gaan naar Afghanistan. FBKN heeft in samenwerking met Defence for Children en Justitia et Pax onlangs de brochure “Ik heb recht op mijn eigen rechten” uitgebracht.² Daarin komen de kartrekkers van het comité aan het woord, waaronder de 16-jarige Afghaanse Azita. “Ik heb geen vrijheid, geen rechten, en dat allemaal alleen omdat mijn vader in de 1F-groep zit. Ik heb altijd gedacht dat elk mens eigen rechten heeft in Nederland, maar dat is niet zo, want alleen omdat ze mijn vader verdenken, krijgen wij ook geen verblijfsvergunning.” De twee jongste zusjes van Azita zijn in Nederland geboren. De kinderen kunnen geen van allen in het Afghaans lezen en schrijven. Thuis praten ze ook Nederlands met elkaar. Ze zijn volkomen vervreemd van de Afghaanse samenleving. Azita: “Zelf zit ik op een christelijke school. Als ik ooit terug moet naar Afghanistan en ze komen erachter dat ik op een christelijke school heb gezeten, dan word ik als een niet-moslim gezien en zal ik dood worden gemaakt.”

Mede door de lobby van steungroepen wil een meerderheid in de Tweede Kamer dat de IND nog eens nagaat of de groep van ongeveer 750 vluchtelingen wel terecht is bestempeld tot verdachte van mensenrechtenschendingen. Bij een nieuwe beoordeling zou naar verwachting een flink deel geschrapt kunnen worden van de lijst van oorlogsmisdadigers, bijvoorbeeld degenen die als architect, chauffeur of typist hebben gewerkt. Omdat zulke vluchtelingen zich persoonlijk niet schuldig zouden hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen, zouden ze alsnog verblijfsrecht kunnen krijgen. Maar die oplossing is niet gebaseerd op de zelfstandige rechtspositie van de kinderen, want die blijven ook dan afhankelijk van het oordeel van de overheid over hun vader.

Harry Westerink

Noten

1. “Alleen vluchtelingen vervolgd voor oorlogsmisdaden”, Jan Tas. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11043f65.htm>.
2. Zie: Defence for Children-website <http://form.defenceforchildren.nl/ik-heb-recht-op-eigen-rechten.pdf>.

Geweld tegen vluchtelingen in Europa schering en inslag

Recent onderzoek heeft aangetoond dat vluchtelingen veel te maken krijgen met geweld vanaf het moment dat ze in Europa asiël aanvragen. Dat hangt nauw samen met hun kwetsbare positie in de marge van de samenleving. Gepleit wordt voor voorlichting, veiligheid en gelijke rechten.

Iedereen die met vluchtelingen en migranten werkt kent de voorbeelden over geweld, en ook de problemen die men tegenkomt bij pogingen daar iets tegen te doen. Zoals bijvoorbeeld de strijd van een vader om het seksueel misbruik van zijn zoon door een medewerker op het asielzoekerscentrum (azc) te doen stoppen, waarbij in eerste instantie niemand hem gelooft. En de verhalen van vrouwelijke vluchtelingen die ‘vrijwillige’ seks hebben met een medewerker van VluchtelingenWerk vanwege zijn vage belofte om hen sneller aan zelfstandige woonruimte te helpen. Vanwege schaamtegevoelens zullen ze deze zaak echter nooit aanhangig maken.

Om meer zicht te krijgen op de aard en omvang van de problemen hebben erkende vluchtelingen in België en Nederland zelf interviews afgenomen bij 250 andere erkende vluchtelingen, vluchtelingen in procedure en afgewezen vluchtelingen, allen afkomstig uit Irak, Iran, Afghanistan, Somalië of de voormalige Sovjet-Unie. Gevraagd werd naar de oorzaken van het geweld en naar mogelijke preventieve maatregelen die ze zich konden voorstellen.

Hogedrukpan

Maar liefst 74 procent van de geïnterviewden was ooit zelf slachtoffer van geweld of wist van anderen die dat geweest waren. Ze hadden tijdens hun verblijf in een azc of op een kamer, in detentie of tijdens uitzettingen te maken met geweld.

Toekenning van volledige burgerrechten zou het geweld tegen migranten en vluchtelingen verminderen.

Het afgewezen worden, het in procedure zijn en zelfs het geaccepteerd worden als vluchteling veroorzaakt gevoelens van onmacht en agressie. Dat wordt gezien als de belangrijkste oorzaak van geweld. Onderling geweld, seksueel geweld en intimidatie komt het meest voor. Heftige emoties worden op elkaar afgereageerd, geweld in huiselijke kring komt dan ook veel voor. Daarbij komt dat vluchtelingen meestal dicht op elkaar wonen, samen met anderen die men niet kent, waardoor er weinig privacy is. In 30 procent van de gevallen wordt het geweld echter gepleegd door ‘autochtonen’. Tien procent daarvan door lieden met een machtspositie, zoals politie-agenten, medewerkers van de asielopvang of ambtenaren van de asielprocedure.

In 62 procent van de gemelde gevallen werd emotioneel-psychologisch geweld gepleegd, zoals opsluiting, vernedering en dreigementen. In ruim 56 procent werd seksueel geweld genoemd, zoals seksuele intimidatie, seksueel misbruik, verkrachting en seksuele uitbuiting. Daarnaast werden fysiek geweld en sociaal-economisch geweld genoemd. Met dat laatste wordt bedoeld op discriminatie vanwege afkomst of seksuele geaardheid, maar ook de weigering van toegang tot rechtsbijstand, diensten en voorzieningen als gezondheidszorg en onderwijs.

Enkele voorbeelden uit het onderzoek. Een gedeporteerde vluchteling vertelde dat hij bij een ontsnappingspoging uit een gevangenis zijn been brak. ‘Politie en veiligheidsbeamten kwamen toen ik nog op de grond lag. Ze schopten tegen mijn gebroken been. Ze legden me op een brancar. Ze lieten mijn gebroken been ernaast bungelen en zwiepten opzettelijk tegen de struiken die langs het pad stonden naar de ingang van het kamp.’ Later werd hij uitgezet. ‘Ik werd door twee veiligheidsbeamten van de trap van het vliegtuig naar beneden gebracht en ze lieten mijn been dat nog in verband zat hard tegen de treden bonken. Ze gooiden me in een auto en een van hen gaf me meerdere stompen met zijn blote vuisten.’ Een ander vertelt: ‘Ik moest toekijken als hij masturbeerde. Dat maakte me erg nerveus, hetgeen hij erg grappig vond.’ Weer een ander zegt: ‘Wat hij zei deed me meer pijn dan geslagen worden. Soms is geslagen worden makkelijker om mee om te gaan dan psychische marteling.’

Kwetsbaarheid

Uit het onderzoek bleek dat vluchtelingen kwetsbaar worden voor allerlei vormen van geweld door hun afhankelijke positie, hun gebrek aan een sociaal netwerk, hun gebrek aan kennis en informatie, hun armoede, hun langdurige onzekerheid over het al dan niet verkrijgen van een verblijfsvergunning en hun toekomst. Alleenstaande vrouwen zijn extra kwetsbaar en zoeken daarom nogal eens bescherming bij mannen uit hun omgeving. Die afhankelijke positie leidt dan in veel gevallen tot

misbruik. ‘Ik had geen papieren en geen geld, dus ik had maar een optie: zijn slaaf zijn’, aldus een illegale vluchteling. Ook zijn vele illegalen, zowel mannen als vrouwen, genoodzaakt enorme risico’s te nemen om te overleven, zoals bijvoorbeeld onbeschermd seks hebben als ze - al dan niet gedwongen - in de prostitutie werken.

De gevolgen voor de slachtoffers zijn enorm. ‘Angst, nachtmerries, we kennen het allemaal. Mijn kinderen kunnen geen harde stemmen en lawaai verdragen. Ze zijn erg teruggetrokken. Ze zijn de betekenis van het woord ‘vreugde’ vergeten’, aldus een van de geïnterviewde vluchtelingen. Een ander zegt: ‘Alle seksuele gevoelens zijn dood in mijn lichaam.’ In 68 procent van de gevallen hebben de slachtoffers emotionele en psychische problemen zoals depressies, nachtmerries en angsten. Soms worden slachtoffers van seksueel geweld verstoten door de familie of gemeenschap, soms gedwongen tot een huwelijk vanwege schaamte en geschonden eer. Ruim 44 procent meldt lichamelijke klachten. Een groot aantal keren heeft het geweld uiteindelijk een fatale afloop, door moord of zelfmoord.

Tweederangs burgers

De geïnterviewden zeiden dat op individueel, groeps- en politiek niveau maatregelen getroffen zouden moeten worden om geweld tegen legale en illegale vluchtelingen te voorkomen en te bestraffen. Bovenaan hun verlanglijstje stonden bewustwording, kennis en vaardigheden om weerbaarder te worden, rechten te doen gelden en hulp in te kunnen schakelen. Ook moest er van de vluchtelingen iets gedaan worden aan de beeldvorming die Nederlanders van hen hebben. Tenslotte willen ze dat het vreemdelingenbeleid veranderd wordt en dat vluchtelingen gelijke burgerrechten krijgen, zodat ze actief kunnen deelnemen aan de samenleving.

Organisaties als Movisie en Pharos hebben al gehoor gegeven aan een aantal van de wensen. Ze zullen op grote schaal een publicatie gaan verspreiden met advies in negen talen over het voorkomen van geweld, en informatie over rechten en hulp-adressen. Verder gaan ze scholing aanbieden aan medewerkers in de asielopvang, en weerbaarheidstrainingen aan de bewoners. Met die gelijke burgerrechten vlot het zoals te verwachten veel minder. Belangenbehartigers zeggen daarover in gesprek te willen met de staatssecretarissen Albayrak van Justitie en Bussemakers van Gezondheidszorg. Maar daarvan valt weinig te verwachten. De overheid zet immers juist alle zeilen bij om vluchtelingen af te wijzen en uit te sluiten, en dus de facto machteloos te maken en kwetsbaar voor geweld. ‘Hidden violence is a silent rape,’ Ines Keygnaert en Marleen Temmerman. Op: ICRH-website <www.icrh.org/files/Concise_report_research_results_prevention_of_SGBV_refugees_in_Europe.pdf>.

Ellen de Waard

Hotels in rol van verklikker geduwd

De vreemdelingenpolitie heeft een nieuwe categorie onbezoldigde medewerkers in het vizier om hun dirty job te klaren. Hotels in diverse provincies worden sinds april 2007 geacht alle gegevens van hotelgasten van buiten de EU aan de politie door te brieven.

‘Politie jaagt via hotels op illegalen’, kopte het Algemeen Dagblad afgelopen december.¹ Een opmerkelijk bericht dat nauwelijks enige beroering teweeg lijkt te hebben gebracht, behalve bij de hotelbranche zelf. Het gaat om een project in onder meer Friesland, Twente en Kennemerland. Volgens een woordvoerder van Justitie gaat het niet om ‘een heksenjacht op illegalen’, maar om ‘gericht toezicht houden op vreemdelingen van buiten de EU die minder dan 3 maanden in ons land verblijven’.

Gezocht?

Een buitenlandse gast zonder EU-nationaliteit die voor maximaal 90 dagen naar Nederland komt, is verplicht zich te laten registreren. Dat moet hij binnen drie werkdagen zelf doen bij de vreemdelingenpolitie in de regio waar hij verblijft. Dat hoeft echter niet ‘als u op een officiële camping of in een hotel verblijft, tenzij dit uitdrukkelijk is vermeld op uw visum’, aldus de website van de politie Gelderland-Midden.

Wat is er dan aan de hand? Het lijkt erop dat een paar overijverige politiekorpsen hebben besloten om actief op zoek te gaan naar, ja, naar wie

eigenlijk? Vermoedelijk naar mensen van buiten de EU die geen visum hebben aangevraagd, en dus volgens de politie meteen als illegaal moeten worden aangemerkt. Volgens het AD gaat het er daarnaast ook om ‘meer zicht te krijgen op buitenlandse criminelen die hotels gebruiken als uitvalsbasis voor operaties in de omgeving’.

Verordening

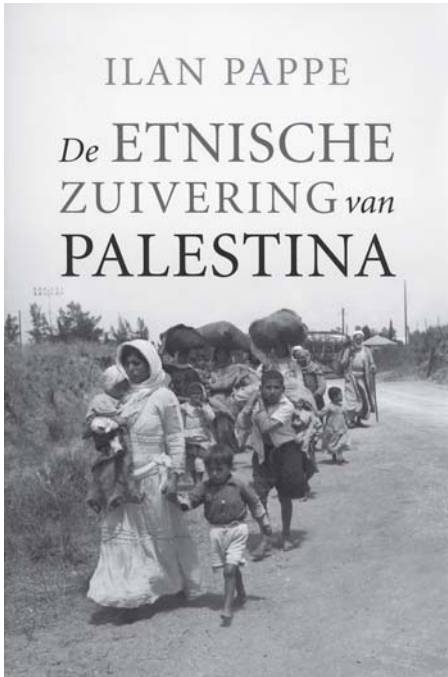
Er is veel onduidelijkheid over het al dan niet vrijwillige karakter van de gegevensverstrekking. Vroeger registreerden alle hotels de paspoort- en adresgegevens van buitenlandse hotelgasten en gaven die door aan de politie. Van dat systeem is men echter al jaren geleden afgestapt. De meeste hotels slaan persoonsgegevens nu op in hun geautomatiseerde reserveringssysteem, maar niet op verzoek van de politie.

Enkele hotelmanagers in Friesland lieten het AD weten dat zij vorig jaar bezoek kregen van de vreemdelingenpolitie met de mededeling dat ze moesten meewerken. Het politiekorps zegt in reactie daarop dat negen hotels op basis van vrijwilligheid meewerken. Tegelijkertijd zegt datzelfde korps: ‘Elk hotel is op grond van de

algemene plaatselijke verordening in principe verplicht door te geven welke vreemdelingen er verblijven’. De politie in Twente verwijst echter naar een overeenkomst die gesloten zou zijn met de burgemeesters. Daarin staat dat ‘hotels verplicht zouden kunnen worden de gegevens door te geven aan de politie’. Verwarring dus over de regels op grond waarvan de hotels zouden kunnen worden gedwongen om illegalen te verklikken.

Verlengstuk

De hotels zijn om verschillende redenen niet blij met de nieuwe regels. ‘Behalve het noteren van al die adressen, telefoonnummers, paspoort- en visumgegevens, moesten we kopieën maken van de identiteitsdocumenten, die we dan moesten doorfaxen’, aldus een van de betrokken hotels in Friesland. Het hotel baalt daar zo van dat het de gegevens niet meer faxt en de politie te kennen heeft gegeven dat als ze de gegevens willen, ze zelf maar moeten komen halen. De hele gang van zaken past in het beleid van Justitie om intensiever illegalen op te sporen. Frans Hazen, voorzitter van de hotelsector van Koninklijke Horeca Nederland, vindt het echter

De etnische zuivering van Palestina

Het boek “De etnische zuivering van Palestina” van de Israëlische historicus Ilan Pappé gaat over de ontstaansgeschiedenis van de staat Israël. Die ging gepaard met grote misdrijven tegen de mensen die al in het gebied woonden. Op 29 november 1947 nam de VN resolutie 181 aan die voorzag in een deling van Palestina in een Joods en een Palestijns gebied. De resolutie kwam uit de koker van de Speciale Commissie voor Palestina van de VN die door de Palestijnse leiders geboycot werd. Daardoor werd hun stem in het besluit niet meegenomen. De Joods nationalistische (zionistische) beweging veroverde daarop een groot deel van Palestina en verdreef en vermoordde daarbij de plaatselijke Arabische bevolking.

Pappé behoort tot de Israëlische stroming van de “nieuwe historici”. Die kijken vooral kritisch naar de ontstaansgeschiedenis van de staat Israël. Dat kwam tot voor kort nauwelijks voor in Israël zelf. Onder die nieuwe geschiedschrijvers bevinden zich overtuigde zionisten, maar ook post-zionisten en anti-nationalisten. Dat leidt onderling tot grote verschillen van inzicht. Zo erkent de zionistische Benny Morris dat er inderdaad een “etnische zuivering” van Palestina heeft plaatsgevonden, maar die zou volgens hem niet opzettelijk zijn uitgevoerd, maar eerder een bijgevolg zijn geweest van de oorlog. Wat hem betreft had die zuivering juist bewust verder doorgevoerd moeten worden, want dan had Israël nu niet gekampt met “het demografische probleem” van het groeiende Palestijnse bevolkingsdeel. Die groei zou het Joodse karakter van de staat Israël bedreigen. Volgens Pappé was de “etnische zuivering” wel degelijk een bewuste politieke strategie van de zionistische beweging. De Israëlische regering zou dat moeten erkennen en de staat Israël nu moeten omvormen en gelijke burgerrechten moeten toekennen aan alle inwoners, Joods en Palestijns.

Wie eenzijdig het nationalisme van een andere bevolkingsgroep aanvalt, heeft waarschijnlijk een foute politieke agenda. Waar het anti-zionisme van niet-Joden soms weinig anders is dan een slecht vermord antisemitisme, compleet met anti-Joodse stereotypen, heeft het anti-zionisme van Pappé juist een algemeen anti-nationalistisch karakter. Historici uit andere landen zouden een voorbeeld kunnen nemen aan dit dappere boek en het geweld onderzoeken waarmee de vorming van “hun” staat gepaard ging. In Nederland gaf Leo Adriaenssen onlangs het goede voorbeeld met zijn boek “Staatsvormend geweld”.

“De etnische zuivering van Palestina”, Ilan Pappé. Uitgeverij: Omniboek, € 24,90. ISBN: 9789059772991.

Roel Nagel

Recensies

Mensenrechten als excuus voor oorlog

“Humanitaire interventies. Mensenrechten als excuus voor oorlog” heet het nieuwe boek van Jean Bricmont. Het is een sterk betoog over de aard van “humanitaire interventies” en de ideologie daarachter. Op een begrijpelijke manier legt hij uit dat geen enkele staat een ander land zou binnenvallen als daar geen profijt uit te halen viel. Ook laat hij zien dat staten tijdens hun oorlogen kritiek in eigen land te gemakkelijk wegwuiven, iets wat vooral links vaak overkomt. “Alleen al het feit dat de critici de vrijheid hebben om die kritiek te kunnen uiten, volstaat om het verschil tussen ons systeem en een totalitaire staat aan te tonen, zo wordt dan gezegd.” Zo wordt veel gegronde kritiek op de eigen staat genegeerd, grofweg omdat “het daar nu eenmaal erger is”.

Bricmont laat duidelijk zien wat volgens hem de gevolgen zijn van imperialistische inmenging in andere landen: hoofdzakelijk dat er veel slachtoffers vallen onder de bevolking van het binnengevallen land, en dat de hoop onder de bevolking van dat land wordt neergeslagen. Bij een ander gevolg dat hij beschrijft gaat Bricmont enigszins de mist in. Het “barricade-effect” treedt volgens hem op wanneer een regime zich beklemd voelt en dat afreageert waar het maar kan. Zo verklaart hij de toegenomen repressie in Cuba onder meer uit het handelsembargo van de VS. Hij erkent dat er meer speelt dan dit “barricade-effect”, maar toch poest hij met dit soort voorbeelden te gemakkelijk de eigen verantwoordelijkheid van aangevallen staten weg.

Niettemin bewijst Bricmont met zijn boek dat het wél mogelijk is om een duidelijk en overzichtelijk boek over “humanitaire interventies” en oorlog in het algemeen te schrijven. Het leest vlot weg en hoewel het zo nu en dan de neiging heeft terug te vallen op een simplistische anti-imperialistische gedachtengang, is het zeer informatief en de moeite waard.

“Humanitaire interventies, mensenrechten als excuus voor oorlog”, Jean Bricmont.

Uitgeverij: EPO, € 18,50. ISBN: 9789064454783.

Gábor Kovács

“onaanvaardbaar dat hoteliers als verlengstuk van de vreemdelingenpolitie worden gebruikt”.

Ellen de Waard

Noot

1. *“Politie jaagt via hotels op illegalen. Hotelmanagers betwisten ‘vrijwillige’ medewerking”, Caspar Naber.*
In: Algemeen Dagblad, 12.12.2007. En: “Hotelbranche woedend op vreemdelingenpolitie. Hoteliers moeten helpen bij opsporing illegale vreemdelingen”, Caspar Naber.
In: Algemeen Dagblad, 13.12.2007.

Een jonge vrouw in de frontlinie

Dang Thuy Tram is een 25-jarige vrouwelijke arts die ervoor kiest om als vrijwilliger bij de Vietcong in Zuid-Vietnam in een veldhospitaal te gaan werken. Van 1967 tot 1970 helpt ze de levens te redden van honderden soldaten en burgers. Ze houdt een dagboek bij. In 1970 wordt ze doodgeschoten door het Amerikaanse leger. Een Amerikaanse soldaat die opdracht krijgt documenten te vernietigen, spaart het dagboek, tegen de regels in. Hij houdt het 35 jaar achter en geeft het in 2005 terug aan de inmiddels 81-jarige moeder van Thuy. Het dagboek is daarna uitgegeven met de titel “Dagen van vuur. Het dagboek van een jonge Vietnamese vrouw in de frontlinie.”

Kan een dagboek “slecht geschreven” zijn? Dagboeken zijn niet zorgvuldig geconstrueerd, maar een verwoording van gevoelens en gebeurtenissen die gebeurd zijn zoals ze gebeurd zijn, althans in het hoofd van de schrijver. De kracht ligt in de emotie van het moment zelf. Maar niet alle dagboeken zijn interessant voor buitenstaanders. Thuys dagboek laat sommige gebeurtenissen onbeschreven, terwijl de enkele kreten die er wel staan de lezer in het duister laten over het onderwerp van de passage. Toch is het boek zeker de moeite waard. Door het thema: de beschrijving van de alledaagse werkelijkheid van overleven in een door oorlog verscheurd land. De strubbelingen van een “bourgeois” vrouw die een volwaardig socialiste wil zijn. Ook heeft de schrijfster een bewonderenswaardig karakter. Thuy is jong, met verlangens en dromen. Toch is ze hard voor zichzelf en ze groeit als arts, partijlid en mens. Ze heeft heimwee, naar haar ouders, naar haar geliefde en naar vrede, maar ze blijft tot het einde strijden. Hoe verder je leest, hoe meer je toch hoopt dat ze niet zal sterven. Maar ook zij levert uiteindelijk haar bijdrage aan de weg vol “bloed en botten” die naar de overwinning voert. Het dagboek is een indrukwekkend ooggetuigenverslag van een dappere vrouw die met praktische, gevoelsmatige en ideologische hindernissen probeert te overleven in de Vietnamoorlog. *“Dagen van vuur. Het dagboek van een jonge Vietnamese vrouw in de frontlinie”, Dang Thuy Tram. Uitgeverij: Artemis, € 17,95. ISBN: 9789047200154.*

Mariët van Bommel

Gebladerte-reeks		
De Fabel van de illegaal publiceert via de Gebladerte-reeks brochures over allerlei voor links belangrijke thema’s. Bestellen? Maak € 3,00 per brochure (inclusief porto) over op giro 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden. Vermeld duidelijk je adres en de code van de brochure.		
G1	De schaduwzijde van de antroposofie <i>Kritiek op o.m. de Vrije Scholen, Triodosbank en BD-landbouw</i>	
G2	Het hellende vlak van de New Age <i>Tegen de Celestijnse Belofte, theosofie en Gemrod</i>	
G3	De wereld volgens Dwaarsligger <i>Columns en poëzie vanaf de onderkant van de samenleving</i>	
G4	De Leidse acties van het ELF <i>Over ideeën en praktijken van de radicale milieubeweging</i>	
G5	De fascistische “gene zijde” van Jozef Rulof <i>Jomanda’s inspiratiebron ontmaskerd!</i>	
G6	Mannenstrijd! <i>Solidaire mannen tegen het patriarchaat</i>	
G7	De Alphense illegalenbajes De Geniepoort <i>Over het opsluiten van onschuldigen in Nederland</i>	
G8	Elk hart een tijdbom <i>Poëzie van de activist en Dunya-prijswinnaar Harry Westerink</i>	
G9	Extreem-rechts aan de vrouw gebracht <i>Fascisten zien de vrouw het liefst achter het aanrecht</i>	
G10	Repressieve hulpverlening <i>Tegen de psychiatrie, de medische industrie en euthanasie</i>	
G11	De politiek van sekten en goeroes <i>Tegen de Dalai Lama, Nieuw Akropolis en Summit Lighthouse</i>	
G12	Leiden, stad van razzia’s <i>Over apartheid en illegalenvervolging in Leiden</i>	
G13	“Van nature” links? <i>Biologisme, de Natuurwetpartij, dierenbevrijding en sjamanen</i>	
G14	In actie tegen de Alphense illegalenbajes. Deel 2 <i>Actie-ervaringen van De Fabel van de illegaal</i>	
G15	Politiek voorbij links en rechts? <i>Over taz, conspiracy, new age, nieuw-rechts en Hollywood</i>	
G16	Katapult <i>Politieke cartoons en strips van Ka</i>	
G17/1	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 1 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>	
G17/2	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 2 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>	
G18	Daklozenkranten en de illegalenjacht <i>De Haagse soft sector blijkt spijkerhard</i>	
G19	Solidair met Baskisch links-nationalisme? <i>Discussie over internationalisme en anti-nationalisme</i>	
G20	Bevolkingspolitiek <i>Hoe staten voortplanting, sterfte en migratie willen beheersen</i>	
G21/1	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 1 <i>Over religieus antisemitisme en kort-door-de-bocht anti-kapitalisme</i>	
G21/2	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 2 <i>Over antisemitisme en anti-zionisme</i>	
G22	Katastrofe! <i>Tweede serie politieke cartoons en strips van Ka</i>	
G23	De kwartiermakers van Fortuyn <i>Over opiniemakers, nationalisme en fundamentalisme</i>	
G24	Vrouwen zonder papieren <i>Uitbuiting en geweld in de illegaliteit</i>	
G25	Migratiebeheersing <i>Alleen bruikbare vluchtelingen en migranten nog welkom?</i>	
G26	Volk noch vaderland <i>Derde bundel poëzie van Harry Westerink</i>	
G27	De wegbereiders van Wilders <i>Elf opiniemakers en een politicus tegen migranten</i>	
G28	Christenfundamentalisme <i>Over extreem-rechts in een religieus jasje</i>	
G29	Nieuw Rechts <i>De schokkende feiten over een extreem-rechtse partij</i>	
G30	Van multiculturalisme naar integratiedwang <i>Info en actie tegen verplichte inburgering</i>	
G31	Opgelapte vaderlandsliefde <i>Hoe de koloniale geschiedenis wordt rechtgepraat</i>	

Doorbraak is een linkse basis-organisatie die strijdt voor een ecologisch duurzame wereld zonder uitbuiting, onderdrukking en uitsluiting. Daarom vechten we van onderop tegen het kapitalisme, het patriarchaat, racisme, nationalisme, religieus fundamentalisme en militarisme.

Doorbraak is een gezamenlijk initiatief van zogenaamde allochtonen en autochtonen, juist om het denken in zulke etnische verdelingen te doorbreken.

Hoe die betere wereld er precies uit moet gaan zien? En hoe we daar willen komen? Dat willen we gaandeweg en samen met anderen bedenken en bevechten. We willen daarbij linkse hokjes doorbreken, en voortbouwen op en kritisch omgaan met de ideeën en ervaringen van eerdere linkse bewegingen en initiatieven. De eerste stap is onszelf en onze strijd organiseren, want alleen zo zijn positieve veranderingen daadwerkelijk af te dwingen. **Doorbraak** zal zich de komende tijd vooral richten tegen racisme en migratiebeheersing. Wij strijden samen voor socialisme van onderop, en dus voor gelijke rechten voor iedereen en open grenzen, want de wereld is eveneens van iedereen.

Doorbraak Postbus 901, 7400 AX Deventer. www.doorbraak.eu.
Tel: 06 4120 61 67. **E-mail:** doorbraak@doorbraak.eu.
*Op de hoogte blijven van **Doorbraak** activiteiten?*
Stuur een mailtje met daarin “Doorbraak Info”.

Tegen racisme en migratiebeheersing

De Fabel van de illegaal is een radicaal-linkse basisorganisatie. Sinds de oprichting in 1990 streven wij naar een vrij-socialistische, feministische en ecologisch duurzame samenleving. Dat kan alleen via een fundamentele omwenteling van de sociale en bezitsverhoudingen op wereldschaal. Centraal in onze politieke analyse staat de bevolkingspolitiek die staten voeren om de omvang en de ‘kwaliteit’ van de bevolking te beheersen, nodig om het kapitalisme optimaal te laten functioneren. Migratiebeheersing speelt daarbij een belangrijke rol.

De Fabel heeft de strijd tegen migratiebeheersing tot speerpunt gemaakt. Daarbij werken wij liefst samen met migranten en vluchtelingen. Die worden door de staat aan een rigide selectie onderworpen. Sommigen worden bruikbaar geacht en tijdelijk ingezet als arbeidskracht, anderen blijvend en die worden dan gedwongen tot integratie. Het merendeel wordt echter niet nuttig geacht en afgewezen. Zij worden vervolgens gedeporteerd of geïlegaliseerd. De “illegalen” worden uitgesloten van alle voorzieningen, uitgebuit in bedrijven en opgejaagd door de politie. Na arrestatie volgt opsluiting, deportatie of dumping in de illegaliteit. Het beleid is daarbij erg seksistisch. Vrouwen worden zelden als politiek vluchteling erkend, en de meesten krijgen slechts een afhankelijke verblijfsvergunning waardoor ze gedwongen worden om jarenlang bij hun man te blijven.

De overheid probeert de migratiebeheersing voortdurend effectiever te maken. Daarvan getuigen de invoer van het sofï-nummer, de Koppelingswet, de nieuwe Vreemdelingenwet, de bouw van steeds meer illegalenbajessen, de razzia’s, de identificatieplicht, de gedwongen integratie en ook de “vrijwillige” terugkeer. In een poging dat beleid te rechtvaardigen komen politici en opiniemakers met allerlei fabels over “illegalen” en “allochtonen”. Ze sluiten daarbij nauw aan bij het al veel langer levende racisme en nationalisme. Er ontstaat zo een klimaat waarin de gevestigde parlementaire politiek steeds verder afglijdt naar rechts. Bestaande extreem-rechtse groeperingen krijgen zo een steuntje in de rug.

Daad bij het woord

- De Fabel steunt zelforganisaties van migranten en vluchtelingen bij hun strijd voor gelijke rechten. Bekende voorbeelden uit het verleden zijn het kerkasiel van Iraanse vluchtelingen, de honger-stakingen van “witte illegalen”, en de acties van gevluchte Turkse dienstweigeraars.
- De Fabel steunt individuele illegalen via een spreekuur. Wij proberen afgesloten voorzieningen weer open te breken en werken tevens aan steunstructuren, zoals de stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL).
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle aspecten van de migratiebeheersing. Onze speciale aandacht gaat momenteel uit naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en “vrijwillige” terugkeer.
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle vormen van extreem-rechts, racisme en nationalisme. Onze speciale aandacht gaat nu uit naar de partij Nieuw Rechts. Daarnaast keren we ons tegen nazi’s, rechtse opiniemakers en religieuze fundamentalisten.
- De Fabel publiceert een gelijknamige tweemaandelijks krant tegen racisme. Wij brengen ook regelmatig brochures uit in de Gebladerte-reeks over uiteenlopende, voor links belangrijke thema’s. Daarnaast beheren wij een linkse bibliotheek met tienduizenden boeken, tijdschriften en knipsels over zeer uiteenlopende terreinen en vormen van linkse politieke strijd.

Steun aan illegalen

Woon je in de Leidse regio, en heb je geen verblijfspapieren of ken je iemand zonder verblijfs-papieren? Kom langs, of bel De Fabel

- voor gezondheidszorg. De Fabel kan maandag, woensdag en vrijdag tussen 14:00 en 17:00 uur een dokter, tandarts, de GGD, kraamhulp, maatschappelijk werk of psychische hulpverlening regelen. Al deze hulp kan gratis.
- voor juridische en andere steun. De Fabel houdt iedere woensdag tussen 14:00 en 17:00 uur spreekuur. Je kan dan steun krijgen bij het vinden van een advocaat. Ook geeft De Fabel advies bij problemen rond trouwen of officieel samenwonen en bij allerlei andere problemen die samenhangen met het leven zonder verblijfsvergunning, en met uitsluiting en tegenwerking door instanties.

Krant tegen racisme

Voor minimaal € 18,00 per jaar ben je al Fabel-donateur en ontvang je onze tweemaandelijke krant gratis thuis. Minima kunnen volstaan met € 10,00. Overmaken op girorekening 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden o.v.v. “donatie”. Vermeld duidelijk je adres.

Lay-out: Zwart op Wit, Delft

Drukkerij: Albani, Den Haag

ISSN: 1566-158X

Oplage: 1.000

Wil je tussentijds per e-mail af en toe actie-aankondigingen en discussiestukken van De Fabel ontvangen? Stuur dan een e-mail naar <info@defabel.nl> met de tekst “Fabel Nieuws”.

Aftrekbare giften

De Fabel krijgt geen overheidssubsidie. Financiële bijdragen zijn zeer welkom. De Fabel is erkend als “algemeen nut beogende instelling”, waardoor giften aftrekbaar zijn van de belasting. Graag overmaken op girorekening 4418467 t.n.v. De Fabel van de illegaal te Leiden o.v.v. “gift”.

Adres

Koppenhinksteeg 2, 2312 HX Leiden

Tel: 071 512 7619

Fax: 071 513 4907

Bereikbaar maandag, woensdag en vrijdag: 14:00-17:00 uur

Spreekuur voor illegalen op woensdag: 14:00-17:00 uur

E-mail: <info@defabel.nl>

Fabel Website: <www.defabel.nl>

Fabel Archief: <www.gebladerte.nl>